

“Bønnens vejvisere” - Bog 1

At bede sammen

En lille manual til inspiration og hjælp
for forbønsgrupper

NETUDGAVE

Jofrid og Peter Tinggaard

Andet oplag - med et ekstra kapitel

Indholdsfortegnelse

Introduktion til en ny serie om bøn	s. 3
1 - At bede Guds bønner	s. 6
2 - Guds vilje sker ikke!	s. 13
3 - Forbøn i grupper	s. 22
4 - Profetiske handlinger	s. 36
5 - At bedømme ånder	s. 47
6 - Hindringer til Guds overflod	s. 62

Introduktion til en ny serie om bøn:

Denne bog er starten på en serie korte manualagtige bøger om bøn. Serien hedder: "Bønnens vejvisere", og dens bøger vil fokusere på forskellige praktiske aspekter af bønnen. Vi håber inderligt, at de vil blive til stor inspiration for landets forbedere. Og vi forventer det faktisk også. For vi er overbevist om, at kirken har brug for denne undervisning.

Det er nemlig tankevækkende, hvorledes kirken igennem den karismatiske fornyelse har oplevet fornyelse på en lang række af kirkens hovedområder - og dog ligner bedemøderne på mange måder fortsat de bedemøder, som blev afholdt for hundrede år siden. En af hovedårsågerne til dette er, at vi har berøringsangst i forhold til konstruktiv kritik af bedemøderne. Vi tør ikke vurdere og evaluere vores bedemøder, fordi "bønnen er en sag for hjertet og derfor ikke kan vurderes". Desuden er de fleste forbedere ret sensitive overfor kritik, fordi bønnen er noget meget personligt for dem og fordi de ærlig talt er stolte af deres evner som forbedere. Og derfor fortsætter vi år efter år uden de store ændringer.

Det er også tankevækkende, hvor lidt der fokuseres på bøn i de lokale kirker, og hvor få, der egentlig kommer til bedemøderne. Der bliver kun prædikeret lidt om bøn, og når der endelig prædikes om bøn, fokuserer forkynderen typisk på den bøn, som foregår i lønkammeret. Derfor får kirkerne så godt som ingen undervisning om at bede sammen med andre. Og derfor bliver det meget svært at fornye bedemøderne, når kirkens

medlemmer slet ikke får praktisk hjælp til at finde den vej, de skal gå.

Således er det tydeligt, at kirkens bedemøder virkelig har brug for fornyelse og forandring, både på det åndelige plan og på det praktiske plan. Dette er grunden til, at vi har valgt at udgive denne serie.

På nuværende tidspunkt er planen at lave fire bøger i serien. 1) At bede sammen, 2) At lede et bedemøde, 3) Kreative bedemøder og 4) Bøn sammen med børn.

Vi har valgt at sælge bøgerne næsten uden for-tjeneste, så bøgerne lettere kan nå ud til landets forbedere. Desuden sender vi gerne en PDF-fil af hver enkelt bog i serien pr. mail helt gratis til alle, som måtte ønske den. Den må gerne kopieres og uddeles, og den må også gerne videresendes til andre.

I kan læse mere om denne serie eller se hvilke andre bøger mv., I kan få fra samme forlag på forlagets hjemmeside.

www.forlagettinggaard.dk

Vi håber og beder til, at denne bog må blive til stor velsignelse for Danmark!

Jofrid og Peter Tinggaard

AT BEDE SAMMEN,

1. bog i serien “Bønnens Vejvisere”

Copyright © 2011 ved Jofrid og Peter Tinggaard
Copyright © 2011 Forlaget Tinggaard

Udgivet af forlaget Tinggaard,
Rebildparken 29, 9220 Ålborg Ø.

Alle er velkomne til at kopiere bogen, hvis kopierne uddeles uden fortjeneste. Der kan også downloades en gratis PDF fil af bogen på forlagets hjemmeside. Men ellers er bogen underlagt de almindelige regler for copyright.

Alle skrifthenvvisninger er taget fra Den Autoriserede Danske Bibel af 1992.

Layout: Peter Tinggaard
Trykning: Scandinavian Book
Første oplag: 2011
Andet oplag: 2012

ISBN: 978-87-994933-2-6

Kapitel 1

At bede Guds bønner

Bedemøderne er Guds ansvar!

En af de allervigtigste ting at lære i bøn er at bede Guds bønner. Men desværre har vi ofte et forkert udgangspunkt, som hæmmer os fra at opleve denne uudtømmelige kilde af liv. Vi behandler bedemøderne som menneskets andel af Gudsrigets arbejde, fordi det menneskelig set virker underligt, at Gud også skulle tage sig af bønnen. Det er hans ansvar at besvare bønnerne, tænker vi, men det er vores ansvar at bede dem. Vi siger det sjældent så direkte, men det er alligevel sådan, de fleste af os tænker. Således placerer vi billedlig talt Gud på sidelinjen ved vores bedemøder, og vi vælger i stedet at bede vores egne personlige bønner.

Dette er nok hovedgrunden til, at vi desværre har et genkendeligt mønster ved de fleste af vores bedemøder. Når en gruppe samles til bøn har hver enkelt en lang række ting på sit hjerte og i sine tanker. Og så snart nogen har indledt mødet, begynder en omgang spredt fægtning, hvor forbederne "skyder" i alle mulige forskellige retninger ud fra det, den enkelte har på sit hjerte. Evangelisten beder for sjæle, hyrden for de syge og sårede, en moder for sit vildfarne barn, og alt dette

krydres så med en lang række pligtbønner. Vi skal jo huske at nævne missionærerne og præsterne og de andre kirker i byen og så videre

Alt i alt bliver bedemødet til en forvirrende samling, hvor bønnen springer fra det ene emne til det andet, og hvor fællesskabet i bøn primært udfoldes i andres "amen" og "ja" tilkendegivelser under bønnerne. Og ærlig talt, giver det os nogle kedelige og ret frustrerende bedemøder.

Men Gud havde aldrig tænkt, at vores bedemøder skulle afholdes med ham på sidelinjen. Faktisk ønsker han at gennemsyre hvert eneste bedemøde, vi holder. Han vil både vise os, hvad vi skal bede om, og han vil endda udøse sin kærlighed i vores hjerter, så vi kan bede hans bønner med lidenskab og iver. Og alt dette vil han gøre igen og igen og igen. I Guds tanker er bønnen både det sted, hvor vi mødes med ham og det sted, hvor der er allermest kraft til at forvandle hele verden. Hvis der er noget sted, hvor der virkelig er grundlag for at forvente Guds ledelse og nærvær, så er det ved vores bedemøder.

Ånden vil bede igennem os

Hør dog, hvad Gud lover os i sit ord: Rom 8,26-27: *"Og også Ånden kommer os til hjælp i vor skrøbelighed. For hvordan vi skal bede, og hvad vi skal bede om, ved vi ikke. Men Ånden selv går i forbøn for os med uudsigelige sukke, og han, der ransager hjerterne, ved, hvad Ånden vil, for den går i forbøn for de hellige efter Guds vilje."* Den danske oversættelse af v. 26 kan desværre give et forkert billede af Åndens forbøn. Der står nemlig, at

han "går i forbøn FOR OS", og rent sprogligt lyder det som om, at han beder for os uden at inddrage os. Men ordene "for os" står ikke i den græske grundtekst, og derfor burde verset snarere oversættes: "Men Ånden selv går i forbøn med uudsigelige sukke ... ". I v. 27 forklarer Paulus så, hvorledes Gud udlægger sådanne "uudsigelige sukke". Han "ransager" eller undersøger vores hjerter for at aflæse Åndens bønner. Kort sagt: Ånden beder igennem os med uudsigelige sukke, og Gud aflæser disse bønner ved at ransage vores hjerter. Tidligere i kapitlet står der klart og tydeligt, at det er dem, der har Ånden som førstegrøde, der selv sukker i forventning om barnekår. Det er altså dem, der har Ånden, som drives til at sukke efter forløsningen. Således også her i v. 26-27. Det er Ånden, der beder og virkelig opflammer bønnerne for de hellige, men han beder igennem os. Igennem vores hjerter og munde.

Bibelen lover os således i ovenstående vers (Rom 8,26-27), at der endda vil være tider, hvor vi vil få en sådan nød for ting, at vi drives til at "sukke med uudsigelige sukke". Når det sker, vil ingen kunne være i tvivl. Sådanne bønner findes slet ikke i vores menneskelige hjerter. Nej, de strømmer direkte fra Guds hjerte. Det er desværre kun sjældent, at vi oplever en sådan intensitet i vores bønnetider, men vi bør dog forvente, at alle bønnestunder "krydres" med inspiration og liv fra himmelen. For Ånden er særdeles lidenskabelig for at bede igennem os. Han vil lære os at bede "for de hellige efter Guds vilje" med en sådan brand og intensitet, at Gud selv bliver nærværende igennem vores bønner. Tænk på det, Paulus skrev om

Helligånden i Rom 5,5b: *"... for Guds kærlighed er udgydt i vore hjerter ved Helligånden, som er givet os."* Når Guds hjerte bliver udgydt i vores hjerter, gør vi langt mere end at bede Guds bønner med ord. Når det sker, vil vores bønner virkelig være antændt af Guds egen kærlighed.

Vi skal altid være ledt af Ånden

Tidligere i samme kapitel kommer Paulus med et forbavsende skarpt udsagn om den kristne: *"For alle, som drives af Guds ånd, er Guds børn."* (Rom 8,14). Guds børn er altså dem, der drives af Ånden. For det at ledes af Ånden er en uundværlig del af den kristne vandring. Ja, det er faktisk så vigtigt, at Paulus gør det til en definition på det at være Guds barn. Hvordan genkender man et Guds barn? Det er et menneske, som styres af Ånden. Hvad så med dem, der ikke ledes af Gud? Tjaa, ville Paulus sige, de vandrer i hvert fald ikke, som Gud havde tænkt. Jesus sagde om de sande troende i Joh 3,8: *"Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører den suse, men du ved ikke, hvor den kommer fra, og hvor den farer hen. Sådan er det med enhver, som er født af Ånden."* Jesus siger – præcist som Paulus – at en kristen er en, som føres af Helligånden. Den kristne er billedlig talt ligesom et blad eller en gren, der styres af vinden. Du ser ikke vinden, men dens effekt er tydelig på bladene og grenene.

Husk på Jesu eksempel. Han var det ypperste menneske, der nogensinde har vandret på jorden. Og han sagde: *"Sandelig, sandelig siger jeg jer: Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre;*

for hvad Faderen gør, det samme gør også Sønnen.” (Joh 5,19) og senere ”Jeg kan intet gøre af mig selv; som jeg hører, dømmes jeg, ...” (Joh 5,30a). Jesus demonstrerede, hvorledes et menneske burde leve ved konstant at være i kontakt med Faderen ved Helligånden. Han gjorde kun det, Ånden ledte ham til at gøre, og han sagde kun det, Ånden ledte ham til at sige. Og dette fantastiske nærvær forsvandt ikke lige pludselig, hver gang han skulle bede. Nej, Ånden bad igennem Jesus, som var blevet et menneske. Den ubegrænsede Gud bad igennem et begrænset menneske og gjorde derved bønnens muligheder ligeså ubegrænsede, som Gud selv er. Det var derfor, der skete så mange fantastiske mirakler omkring Jesus. Og det er præcist sådan, Gud ønsker at bede igennem os.

Giv os mere tro!

På et tidspunkt kom disciplene og sagde til Jesus: ”Giv os mere tro!” De havde forstået, at troen var det, som gjorde alle ting muligt (jf. fx Mar 9,23). Derfor ville de gerne have mere tro. Jesus svarede dem med disse ord: *”Havde I en tro som et sennepsfrø, kunne I sige til dette morbærtræ: Ryk dig op med rode, og plant dig i havet! og det ville adlyde jer. Hvis en af jer har en tjener, som pløjer eller er hyrde, vil han så sige til ham, når han kommer hjem fra marken: Kom straks og sæt dig til bords? Vil han ikke tværtimod sige: Lav mad til mig og bind kjortlen op om dig og vart mig op, mens jeg spiser og drikker; bagefter kan du selv spise og drikke. Mon han takker tjeneren, fordi han gjorde det, han har fået besked på? Således også I: Når I har gjort alt det, I har fået besked på, skal I sige: Vi er unyttige tjenere, vi har kun*

gjort, hvad vi skulle gøre.” (Luk 17,6-10).

Disse vers bliver ofte misforstået. Den store tro tolkes som en stærk, befalende tro, som dikterer de ting, som skal ske. Ligesom en herre, der befaler sin tjener at gøre noget. Men problemet med denne tolkning er, at den placerer os på den forkerte plads. I afslutningen af lignelsen viser Jesus tydeligt, at den kristne ikke er herren, men tjeneren. Jesus siger IKKE, at vejen til en større tro går gennem at råbe højere, eller at være mere selvsikker, eller lignende. Han viser, at den større tro kommer af større lydighed mod Herren. Altså handler det ikke om at puste sig op, men om lydigt at følge alt, hvad Gud leder os til at gøre. Dette gælder selvfølgelig også for vores bedemøder. Den vej, som fører til store og fantastiske forandringer i vores land, er lydighedens vej.

Men hvordan leder Helligånden så?

Ud fra min personlige erfaring med bedemøder kan jeg sige, at Helligånden leder os på mange forskellige måder. Han giver tanker og ideer. Han giver billeder, som forklarer ting, eller sange, man kan synge. Han planter konkrete bønner i folks hjerter (ofte blot en sætning eller en enkelt ide), som han ønsker de skal bede. Han giver forskellige fornemmelser og lader også nogle gange en eller flere mærke Guds følelser i en sag. Og i hvert tilfælde bliver den enkelte placeret overfor et valg. Tør jeg tro på, at det er Helligånden, der har givet mig dette? Og videre: Tør jeg gøre det, Helligånden leder mig til at gøre?

Guds livsforvandlende kraft er altså hele tiden inden

for vores rækkevidde. For de indskydelser og tanker, som Ånden giver os, kan vi med rette betragte som Åndens stille "banken" på vore hjerters døre. Ved at følge dem åbner vi døren for Åndens kraft og liv. Dog vil det sjældent være så let, som det umiddelbart lyder. Desværre. For vejen til Åndens kraft er en vej med mange hindringer: Der er menneskefrygt, tvivl, usikkerhed, menneskelig modstand, dæmonisk modstand, diverse følelsesmæssige op- og nedture og meget mere. Desuden må man indstille sig på, at bedemødet ikke længere vil være et sted, hvor man kan nøjes med at bede "som man selv har lyst".

Hvis vi virkelig ønsker at få mere af Guds kraft og liv ved vores bedemøder, er der en pris, vi må betale. Vi må hver især lære at skrue ned for det, som kommer fra os selv, og rette alle vores tanker mod Gud. Vi må lære at lytte mere, end vi egentlig beder. Vi må lære at følge efter, i stedet for blot at gå derhen, hvor vi selv vil. Vi må lære at underlægge os Gud ved at underlægge os den eller dem, som leder bedemødet. Og mest af alt må vi lære at acceptere, at bønner er Guds ansvar. Det er ham, som er Herren, og vi er blot hans trofaste og lydige tjenere. De store gennembrud i bøn vil først komme, når vi virkelig begynder at leve denne sandhed ud. Han er bønnens Herre, og vi er hans tjenere. Han er den store Konge, og vi er sat hernede for at kundgøre, hvad Kongen befaler. Han har nemlig udvalgt os til "at bede Guds bønner".

Kapitel 2

Guds vilje sker ikke!

Før man virkelig kan komme sammen og bede Guds vilje i fællesskab, er man nødt til at sikre sig, at man har nogenlunde samme forståelse af det med Guds vilje. For hvis Ånden skal lede en hel gruppe til at bede *"for de hellige efter Guds vilje"* (Rom 8,27), så er det vigtigt, at alle i gruppen har nogenlunde samme bibelske forståelse af dette. I modsat fald vil man få svært ved at vandre og bede sammen.

Dog har vi som kirke en meget lang tradition for at forplumre og mystificere Guds vilje. Således har langt de fleste kirkeretninger igennem historien fx argumenteret for, at Guds vilje altid sker på jorden. Man har generelt taget udgangspunkt i Guds uovervindelige storhed og derudfra konkluderet, at siden ingen kan hindre ham, må alt, hvad der sker, virkelig være hans vilje. Denne teologi har skabt en række alvorlige problemer for kirken. Ved den er bønnen blevet reduceret til en samtaleform, som kun har andagtsmæssig betydning, eftersom Guds vilje alligevel sker uafhængigt af bønnen. Desuden er kirkens billede af Gud blevet stærkt misfarvet af de ting, han åbenbart har valgt at sende vores vej. For hvis alle ting, der sker, virkelig er Guds vilje, så må vi forholde os til en Gud, der

tilsyneladende har valgt at "velsigne" os med sygdom, død, krig, forbandelser, incestovergreb og meget mere.

Guds vilje er ikke kompliceret:

Men heldigvis er Bibelens tale om Guds vilje slet ikke så kompliceret, som kirken har gjort den. Da Jesus underviste sine efterfølgere om bønnens forskellige grundmomenter, var det med Guds vilje en af de ting, han ønskede at slå fast. Derfor lærte han os at bede: *"... Ske din vilje, som i himlen, således også på jorden."* Denne sætning lærer os to ting.

a) Guds vilje sker i himlen.

b) Guds vilje sker ikke på jorden.

Himlen er altså det sted, hvor Guds vilje sker. Derfor kan vi se på himlen og derudfra konkludere, hvad Guds fuldkomne vilje er. Der er ingen sygdom eller sorg. Ingen død og ingen lidelse. Der er lys og intet mørke. Hvorfor? Fordi Guds vilje sker uhindret dér. Det, han ønsker, sker med det samme. Men sådan er det ikke på jorden. Guds vilje sker ikke i fuldt målestok hernede, fordi der er en lang række ting, der hindrer hans vilje. Og derfor lærer Fader Vor os at bede således, at vores bønner kan bane vej for hans vilje. Et andet vers, som åbenbarer noget lignende, er 1 Tim 2,3-4. Her erklæres det som Guds vilje, at alle mennesker skal blive frelst. Men som vi alle kan se, er alle mennesker ikke frelst – Guds vilje sker altså ikke! Derfor tilskyndes vi i samme vers til at bede for alle mennesker.

Lydighed er vigtigere end forståelse:

Dog vil det, der ser perfekt ud på afstand, ofte blive mere nuanceret og problematisk, når man kommer tættere på. Således er det også med ovenstående model for Guds vilje. Himlen afslører godt nok Guds fuldkomne vilje, men desværre er verden så fuld af gråzoner, at det nogle gange er svært at skelne lyset fra mørket. Lad mig tage et par eksempler: Bibelen rummer fx en del udsagn om Gud, som er vanskelige at forene med det billede af Gud, som vi finder i Jesus. Desuden sker der en masse ting i vores verden, som er svære at forstå. Hvorfor undlod Gud at bremse den bil, som kørte naboens lille dreng over? Eller hvorfor tilfod han, at én fra menigheden blev voldtaget? Sådanne hændelser er svære at forene med en kærlig Gud.

Nej, der er meget, som vi ikke forstår! Og det er helt ok. Sådan bør det faktisk være. Vi er ikke kaldet til at være som Gud, der ved alt og forstår alt. Nej, vi er kaldet til at tjene ham og adlyde ham. De endelige svar på alle spørgsmål vil vi først få i himlen. Således er vores primære opgave ved bedemøderne IKKE at forstå Gud, men at adlyde ham. Lad mig forklare, hvad jeg mener. På mange af de områder, hvor vi til tider har svært ved at forstå Guds vilje, har Gud givet os nogle meget klare bud. Han siger: *"Helbred syge, opvæk døde, gør spedalske rene, driv dæmoner ud."* (Matt 10,8) Stå Fjenden imod! (jf. Jak 4,7) Elsk jeres fjender! Gør godt mod alle! Velsign og forband ikke. Osv. På samme måde var Jesu eksempel klokkeklart. Han spredte altid velsignelse og helbredelse, hvor end han kom frem.

Altså ser vi i Bibelen, at det slet ikke er så vanskeligt at se, hvad Guds vilje for den enkelte forbeder er. Når vi møder sygdom, skal vi bede om helbredelse. Når vi møder mørke, skal vi bede om lys. Når vi rammes af forbandelser, skal vi i stedet bede om velsignelse. Hvor svært kan det være?

Vores største problem er stolthed!

Nej, vores problem med at bede bestemte bønner skyldes ikke, at Bibelen gør det vanskeligt, men at VI gør det vanskeligt. Lad mig forklare, hvad jeg mener. Når vi beder vil vi langt hellere være bønnens herrer end Herrens tjenere, fordi vores hjerter er befæstet med et sygeligt hovmod, som virkelig hæmmer os. Vi har generelt et overfokus på at forstå alt, hvad der sker, i stedet for blot at gøre det, Gud beder os om at gøre. Dette overfokus bremser os igen og igen fra at følge de indskydelser, Gud giver os. Derfor vælger vi kun sjældent at gøre noget, som vi ikke forstår. Og de få gange vi vover at følge en indskydelse, som vi ikke forstår, forventer vi, at Gud hurtigst muligt vil give os den fulde forklaring.

Vi har også en tendens til at forklare alverdens omstændigheder ud fra de bønner, som vi selv var med til at bede. Som om vi virkelig forstår den dybe sammenhæng i en kompliceret og underfuld verden som vores. Vi vil helst ikke lyde hovmodige, og derfor pakker vi vores budskab ind i et herligt, åndeligt sprog, men ærlig talt fungerer vi alle på denne måde: Hvis bønnerne "lykkes" tilskriver vi os selv en stor andel i succesen. Omvendt forsøger vi ihærdigt at finde svarene uden for

os selv, når bønnesvaret udebliver. Vi er alt i alt meget langt fra Bibelens ideal, hvor succeskriteriet primært er dette: Gjorde jeg, hvad han sagde, jeg skulle gøre? Var jeg en god og trofast tjener?

Bibelen fastslår nemlig, at det er Herrens ansvar at give væksten (jf. 1 Kor 3,7). Men i vores hovmod behandler vi ofte væksten, som om den virkelig var vores ansvar. Denne misforståelse giver os en frygtelig masse problemer. For derved gør vi det til vores personlige ansvar, at de syge bliver helbredt, eller at mørket må vige mv.. Således måler vi vores "succes" som forbedere ud fra en verdslig, resultatorienteret målestok. Er der synlige frugter af vores bønner, eller har vores bønner i stedet været "forgæves"?

Men Gud har IKKE kaldet os til at være bønnens herrer, og derfor er det ikke vores ansvar at skabe resultaterne. Det er Guds ansvar. Vi er ikke kaldet til at være legemets hoved – den opgave tilhører alene Jesus. Vi er kaldet til at være hans hænder og fødder, hans gode og trofaste tjenere. Og dermed er det ikke så vigtigt, om vi forstår alle ting, der sker. Det er udelukkende Herrens ansvar at have det store overblik. Dermed siger jeg selvfølgelig ikke, at vi skal slukke for fornuften, når vi beder. Absolut ikke. Gud vil bruge vores fornuft til at forme vores bønner, og han vil også dele en lang række tanker med os, som vil skærpe vores fornuft. Men fornuften må aldrig blive vores primære vejleder i bønnen. Hvis den er det, har vi allerede gjort os selv til bønnens herrer.

Det er faktisk ret tragisk. Som kristne er vi mere

styret af det, vi ikke forstår ved "Guds vilje", end af det, vi faktisk forstår. Og vi bruger ofte det, vi ikke forstår – det, som ikke passer ind – som en undskyldning for at være ulydige mod det, vi forstår. Men Gud har ikke kaldet os til at forstå alt. Han har kaldet os til at være lydige i alt.

Venner, det er tid til at kirken vågner op og begynder at adlyde Gud; både når det giver mening, og når det ikke gør. Vi skal være udholdende i at bede de bønner, han har kaldet os til at bede, og ellers overlade det til ham at være bønnens Herre. Det kan godt være, at der er en masse, som vi ikke forstår, men så må lære at stole mere på Gud. Hvis vi gør vores del, vil han gøre sin del. Bibelens tale om Gud burde slet ikke efterlade os i tvivl. Han er kærlighed! Hans nåde og barmhjertighed sprænger alle rammer. Han er lysets fader – fuld af varme og venlighed. Fra ham kommer der kun gode og fuldkomne gaver. Der er ingen forandring eller skift-ende skygge i ham (jf. Jak 1,17). Han siger til os: "Gør I jeres del, så vil jeg gøre min!"

Gud undrer sig

I Es 59,1-15 beskriver profeten et land med en masse ødelæggelse, bedrag og ondskab. I vers 15 og 16 står der så: *"Det så Herren, og det var ondt i hans øjne, at der ikke fandtes ret. Han så, at ingen kom til stede, og han undrede sig over, at ingen greb ind. Da skaffede hans arm ham sejr, og hans retfærdighed støttede ham."*

Gud undrede sig over, at der ikke var nogen, der greb ind. Ja, han var forundret over, at der ikke var nogen, som gik i forbøn for landet.

Kirken i dag ser hen mod Gud og siger: Hvorfor gør du ikke noget? Hvorfor griber du ikke ind? Ser du ikke ondskaben omkring os? Men versene her giver os et helt andet billede: Gud ser ondskaben, og han hader synet af det, men han ser hen mod os og siger: Hvorfor gør I ikke noget? Hvordan kan I være så ligeglade? Ser I ikke ondskaben omkring jer? I vers 1-2 i dette kapitel står der: *"Herrens arm er ikke for kort til at frelse, hans ører er ikke for døve til at høre. Nej, det er jeres synder, der skiller jer fra jeres Gud; jeres overtrædelser skjuler hans ansigt, så han ikke kan høre jer."* Hindringen ligger ikke hos Gud, men hos os!

Temaet fra Es 59 er langt fra enestående i Bibelen. I Ez 22,30 siger Gud: *"Jeg søgte én iblandt dem til at rejse gærde eller stille sig i murbruddet foran mig til værn for landet, for at det ikke skulle gå til grunde; men jeg fandt ingen."* Igen ser vi, at Gud ønsker at standse ondskaben, fordi han meget gerne vil frelse folket fra ulykken, men han står helt alene. Han søgte efter nogen, som ville forsvare landet i bøn, men han kunne ikke finde nogen. Han ønskede ikke, at landet skulle ødelægges, og derfor advarede han folket: Denne ulykke vil ske, hvis ingen går i forbøn.

Bemærk her, hvorledes en enkelt forbeder havde været nok til at gøre hele forskellen. Gud søgte efter ÉN – og havde han fundet blot en eneste helhjertet forbeder, var landets skæbne sandsynligvis blevet ændret. Det siger en masse om, hvor stor magt der er i de foldede hænder.

Himmelens nådige og barmhjertige Gud står klar til

at regne alle himlens velsignelser ned over Danmark, hvis vi som kirke vil gå på knæ for vores land. Hans vilje er lægedom, genoprettelse, forsoning, ubetinget kærlighed, nåde over nåde, liv i overflod og meget, meget mere. Omvendt kan vi være helt sikre på, at hans vilje ikke inkluderer alt det, som fylder vores land i dag. Guds vilje er ikke modløshed, depression, mørke, vold, had og mismod. Absolut ikke.

Fra Guds hjerte er der blevet sendt en invitation til kirken i Danmark. Den står i 2 Krøn 7,14: *"[Hvis] mit folk, som mit navn er nævnt over, så ydmyger sig og beder og søger mit ansigt og vender om fra deres onde veje, da vil jeg høre dem fra himlen og tilgive deres synd og læge deres land."* Dette vers er et profetisk udsagn til kirken i ethvert land og i enhver by. Vores ord og handlinger vil medføre lægedom og liv for vores byer og for vores land, hvis vi adlyder Guds befalinger.

Guds vilje sker, når vi beder:

Men hvad betyder alt dette for vores bedemøder? Det betyder, at Guds vilje kun sker, hvis vi beder den frem. Det er DERFOR vi samles for at bede. Det er det, bedemøderne drejer sig om.

Gud kalder på sin kirke til at komme og stå sammen med ham. Han venter på, at vi skal bede hans bønner. Han ser vores lands tilstand og længes efter at hjælpe os. Han venter på os. Mennesker bliver ikke frelst, hvis ikke vi beder for dem. Syge bliver ikke helbredt. De fangne bliver ikke sat i frihed. Guds gaver til vores menigheder når ikke frem til os.

På samme måde sker Guds vilje heller ikke ved vores gudstjenester. Gud bruger mennesker til at åbne døren for hans nærvær, og hvis en stor del af menighedens medlemmer undlader at følge Åndens indskydelser, så vil menigheden miste en stor del af det, Gud havde lyst til at gøre. Sådan er det virkelig. Der er alt for mange, som kommer til kirkens møder med en afventende og tilbagelænet attitude. "Nå, lad os se, hvad Gud har til os i dag." "Gab ... havde han virkelig ikke mere end det?" Men alt dette har intet med Guds vilje at gøre. Nej, Gud kommer nær, når vi inviterer ham, og når vi virkelig ærer ham. Vores halvkedelige møder er ikke Guds skyld, men vores. For han er altid motiveret for mere og kender slet ikke til halvhjertethed. Han ofrede sin egen søn for at få fællesskab med os, og han vil gøre hvad som helst for at komme nær til os.

Han siger til os: Bed om hvad som helst i mit navn, og så vil jeg give det til jer. Han står klar med alle himlens ressourcer og ønsker at dele dem ud. Men spørgsmålet er: Vil vi virkelig bede: "Ske din vilje, som i himlen, således også på jorden"?

Kapitel 3

Forbøn i grupper

Sammen har vi mere kraft

Matt 18,19-20 "Alt, hvad to af jer her på jorden bliver enige om at bede om, det skal de få af min himmelske fader. For hvor to eller tre er forsamlet i mit navn, dér er jeg midt iblandt dem."

Disse to vers rummer nogle fantastiske løfter til det at bede sammen med andre. De lover os, at Gud personligt vil give en samlet gruppe forbedere alt, hvad de står sammen om at bede – og videre, at Gud selv vil komme meget nær, når de beder.

I det Gamle Testamente var det et velkendt fænomen, at der skulle to eller tre vidner til, før et konkret vidnesbyrd kunne regnes som gyldigt (fx 5 Mos 19,15). Dette var et af grundelementerne i jødernes retssystem. Derfor møder vi også det selvsamme princip en masse steder i det Nye Testamente; bl.a. i ovenstående vers, når Jesus taler om bøn. Jesus anvender altså en logik, som stammer fra jødernes retsvæsen, fordi han ønsker at stadfæste den "lovmæssige" ret, sådanne forbedere har overfor Gud. Når to eller tre bliver enige om noget og sammen dømmes, at noget bør ske, så lover Jesus, at Gud vil regne deres afgørelse

for gyldig – og at han selv vil stille sig på deres side i ”retssagen”. Sådanne bønnesamlinger har potentiale i sig til at ændre nationernes gang.

Dette løfte betyder dog ikke, at vores personlige bønner er ugyldige eller mindre værd. Det er de slet ikke. Men vores personlige bønner vil aldrig kunne udrette det samme, som hvis de samme bønner var bedt i enhed sammen med andre kristne. Gud elsker vores personlige bønner, men han har ikke kaldet os til at være solokrigere. Nej, han vil bruge sit legeme – foreningen af mange forskellige lemmer – til at bane vejen for Guds rige.

At bede sammen i en gruppe er altså ikke det samme som at bede alene. Der er mere kraft og større muligheder, når man samles som gruppe, men der er også langt flere udfordringer og vanskeligheder. Hvis man som gruppe skal få optimalt udbytte af at bede sammen, er man nødt til at have nogle fælles ”spilleregler”, som alle er enige om. I dette kapitel har vi lavet et udkast til et sæt spilleregler, som kan bruges, når forskellige forbønsgrupper samles i Danmark.

1) Stræb ALTID efter at vandre sammen i enhed! (ApG 1,14 og 2,42)

Illustration: Som at spille i en symfoni

At bede i en gruppe er som at spille en symfoni sammen. Det er berusende og fantastisk smukt, når mangfoldigheden og det musiske overflod af mange dygtige musikere flettes sammen til en harmonisk

enhed. Men det kan også lyde forfærdeligt og direkte jammerligt, når det ikke fungerer. Det er en illusion at tro, at enheden og harmonien helt naturligt vil opstå af sig selv. Det gør den ikke! Ved et almindeligt symfoniorkester gør musikerne en lang række ting for at sikre, at lyden bliver smuk og harmonisk. De starter fx med at stemme instrumenterne, så de passer sammen, og senere – i forbindelse med selve koncerten – fastholder de harmonien og det smukke samspil ved at følge dirigentens ledelse.

Ved et bedemøde burde man faktisk gøre det samme som disse musikere. Det første man må gøre er at "stemme" sit hjerte i forhold til det konkrete bedemøde. Man må altså tage et bevidst valg om at nedlægge "sit eget", således at man kan være klar til at vandre sammen med de andre. Man må "afklæde sig" sin egen dagsorden og sine egne byrder, og i stedet indstille sig på at følge den eller de ledere, som har ansvaret for bedemødet. Som en del af denne "afklædnings" proces vil det ofte være en hjælp at stille sig selv dette spørgsmål: "Er der noget, der hindrer mig fra at vandre sammen med de andre?" (fx synd, bitterhed, manglende tilgivelse) Hvis man kommer i tanke om noget, er det vigtigt, at man omvender sig fra det og beder Gud om tilgivelse.

Den næste ting, alle må gøre, er at følge dirigentens eller bønnelederens ledelse under hele bedemødet. Dette skridt forudsætter selvfølgelig, at man har en bønneleder. I mine øjne er det mindst ligeså vigtigt at have en tydelig leder til et bedemøde, som det er at have en dirigent ved et symfoniorkester. Dog har

de fleste danske kirker ikke tradition for at have en sådan leder, og derfor vil der være mange, som stejler over dette. Man kan da sagtens "klare sig" uden, ville de muligvis sige, men det er jeg ikke enig i. Det er en illusion at tro, at Helligånden automatisk overtager styringen med bedemødet, blot fordi man har fravalgt at have en tydelig leder. Alternativet til en tydelig ledelse er nemlig ikke Åndens ledelse, men alles ledelse. Og siden det er umuligt for alle at lede på en gang, så bliver det typisk nogle helt andre ting, som kommer til at styre og lede mødet. Da bliver mødet enten styret af kirkens tradition (sådan har vi altid gjort!), eller af nogle enkelte personer med stærke meninger, eller af tilfældighedernes spil.

2) Giv plads til, at Helligånden kan tale og virke igennem ALLE! (1 Kor 14,26 og 31)

Illustration: Som at lægge et puslespil sammen

At bede sammen svarer til at lægge et puslespil sammen. Hver eneste deltager ved bedemødet har billedlig talt en eller flere brikker, som skal bruges til at lægge det samlede puslespil – og alle brikker er lige vigtige. Det er sådan, det bør være, og Helligånden er vores garant, for at dette udgangspunkt også kan blive til virkelighed. Når han får plads til at lede en gruppe, vil han målrettet gå efter at bruge alle, fordi han ved, at dette er det bedste for gruppens fællesskab.

Her er nogle konkrete eksempler på, hvad sådanne enkelte brikker kunne være: En indvendig bøn, som trænger på sig. En indre fornemmelse for et konkret

emne eller et særligt fokus. En konkret måde man skal bede på for det pågældende emne. En dans, en sang, en profeti, eller evt. noget, man som gruppe skal bekende. Et billede, et konkret skriftsted, en særlig fornemmelse for noget, osv..

Ved et bedemøde vil de enkelte "brikker" have forskellige funktioner og formål. Der vil være nogle input fra Gud, som fungerer som hjørne- og kant- brikker. De afgrænser og definerer dagens konkrete bønneemne og skaber derved en ramme omkring emnet. Når rammen er på plads, ved alle, at resten af brikkerne skal placeres indenfor denne ramme. Det er en fordel, hvis dagens bønneleder allerede har fået en del af disse brikker fra Gud, før bedemødet går i gang. Der vil også være en række input eller "brikker" med unikke og tydelige detaljer, som er lette at placere. De giver mening i sig selv og er derfor lette at forstå. Omvendt vil der være en del "blå himmel"- brikker, som ikke giver mening i sig selv, fordi de mangler unikke detaljer. Ved et puslespil samler man typisk sådanne brikker i en bunke og venter med at lægge dem, til man har dem alle sammen. Men ved et bedemøde er der en fare for, at sådanne brikker slet ikke bliver lagt, fordi de fleste forbedere vil holde sig tilbage fra at dele noget, som ikke helt giver mening i sig selv, eller som ikke er "interessant" nok.

Lad mig komme med et eksempel: Ved et almindeligt bedemøde, hvor dagens emne er menighedens præst, får en lang række forbedere tanken: "Gud elsker vores præst". Dog er der ingen, der deler dette med nogen, fordi selve tanken – at Gud elsker vores præst – ikke

virker specielt imponerende. Men hvis en af dem alligevel havde delt tanken ved det pågældende møde, ville der straks havde været flere andre, der kunne sige: Jeg fik faktisk den samme tanke Pludselig forstår alle: Dette er Guds tanke for dette bedemøde. Han vil noget særligt!

Hvis alt dette med bønner som et puslespil skal fungere i praksis, kræver det en indsats af både bønnelederen og mødets deltagere. Lederen må lede på en måde, så det bliver let for andre at komme med deres "brikker". Samtidigt må den enkelte deltager selv komme til mødet med en forventning om, at Gud vil bruge "mig".

3) Forsøg altid at forblive aktiv og engageret hele vejen igennem bedemødet! (Gal 6,5)

Illustration: Som et hundespand, der trækker en slæde

En gruppe, der beder sammen er som et hundespand, der trækker en slæde: Hvis bønnelederen både skal trække slæden og alle de andre i tillæg, vil bedemødet ikke blive nogen stor succes. Lederen vil selv opleve mødet som meget tungt, mens resten af deltagerne vil opleve det hele som kedeligt. Men hvis alle "hundene" i stedet er klar til at trække i den retning, som "lederhunden" angiver, så vil slæden helt naturligt suse af sted med fart og kraft.

Overvej dette vers fra Ord 18,9: *"Den, der er forsømmelig i sit arbejde, er broder til ham, der ødelægger alt."* Der er altså en lighed mellem at udføre noget

på halvhjertet vis og så det at ødelægge noget. Dette gælder også ved et bedemøde. Hvis vi deltager i bedemøder med en halvhjertet og passiv tilgang til bønner, vil det have en destruktiv virkning på mødet. Sådant fungerer det virkelig – selv om det selvfølgelig ikke er nogens intention. For derved modarbejder vi indirekte bønnelederen og tvinger ham til at bære en alt for stor del af vægten.

Husk på dette! Du er kaldet til at elske Gud *"af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind og af hele din styrke."* (Mk 12,30), og dette burde også komme til udtryk ved bedemøderne. Vi burde altså være forbedere, der beder *"af hele vores styrke"*! Det er selvfølgelig lettere at holde sig lidt tilbage og altid at vælge den sikre og behagelige linje, men Jesus advarer os mod dette (Mar 14,38): *"Våg, og bed om ikke at falde i fristelse. Ånden er rede, men kødet er skrøbeligt."* Vores kød vil hellere vandre på den lette vej, men vores ånd er rede til at kæmpe.

For den enkelte betyder dette, at han eller hun må lære at holde sig selv *"aktiv"* og engageret. Det er altså dig, der selv må vælge, om du vil være en forbeder, som giver alt, hvad du har at give. Vil du *"trække din del af slædens vægt"* med den styrke, som Gud har givet dig, eller vil du i stedet overlade det tunge læs til andre?

Det er dog ikke et valg, som du kan nøjes med at træffe en enkelt gang, men i stedet et valg, som må tages om og om igen, hver gang du står i en konkret bønnesamling og ikke har *"lyst"* til at være aktiv. Desuden er det virkelig en træningssag at forblive

aktiv til et helt bedemøde, og det tager tid at lære. I starten vil den enkelte måske kunne holde sig aktiv i fem eller ti minutter, når det er tungt at bede, men ved målrettet træning kan man udvide dette mere og mere. På samme måde som en løber ved træning kan komme i bedre og bedre form og derved kan løbe længere og længere.

4) *Bed korte bønner! (Rom 14,19)*

Illustration: Som at spille volleyball sammen

Når man beder sammen i en gruppe, svarer det billedligt talt til at spille volleyball sammen. I volleyball gælder det først og fremmest om at holde bolden i gang, således at bolden ikke rammer jorden, men samtidigt gælder det, at ingen må gribe bolden og holde fast i den. I forhold til et bedemøde betyder dette, at deltagerne målrettet skal forsøge at holde bolden i gang. Den enkelte skal ikke vente til at "bolden rammer jorden", før han eller hun tager sig sammen. Nej, alle må så vidt muligt stå klar til at bede hele tiden, således at bolden hele tiden holdes i gang. Samtidigt må alle deltagerne lære at bede korte og præcise bønner, således at ingen "holder på bolden" for længe.

Hver gang nogen beder en længere bøn, hvor han eller hun bevæger sig igennem en række forskellige emner, vil det nemlig have en dræbende effekt på bedemødet. For derved hindrer han eller hun de andre deltagere fra at komme til, og dermed bliver det sværere for de andre at forblive aktive. Desuden vil hver enkelt del af den lange bøn, som han eller hun

beder, antænde lignende bønner i de andre. Men hver gang han eller hun springer videre til et andet emne – uden at de andre har fået plads til at bede deres bønner, vil det medføre en negativ reaktion i andre. For det at have en bøn i tankerne og i hjertet, som man har lyst til at bede, men som man ikke får mulighed for at bede, dræber altid noget af lysten til at deltage aktivt i mødet.

Det vil ofte være de personer, som bruger meget tid alene i bøn, som vil have en tendens til at bede lange bønner. Sådanne forbedere er en fantastisk velsignelse for vores menigheder, og det må vi ikke glemme. Men det, som er en styrke, når de beder alene, kan hurtigt blive en svaghed, hvis ikke sådanne forbedere lærer at bede korte og præcise bønner, når de skal bede sammen med andre.

5) Stræb efter at gøre det så let som muligt for lederen at lede! (Hebr 13,17)

Illustration: Som et møde med en mødeleder

Bibelen er meget fokuseret på det med ledelse og autoritet. Børn skal underordne sig deres forældre (Ef 6,1). Alle skal underordne sig enhver myndighed, der er over dem (Rom 13,1). En menigheds medlemmer skal underordne sig under menighedens ledere (Hebr 13,7). Derfor må vi passe meget på med at gøre vores kirker for demokratiske. For Guds primære måde at lede på er igennem en eller flere ledere. Dette gælder også ved vores bedemøder.

Når man deltager i et vigtigt møde, hvor der skal

træffes nogle afgørelser, vil der altid være en mødeleder. Dette kender de fleste kirker også fra deres gudstjenester. Man har typisk valgt at have en enkelt leder til at styre retningen, fordi man vil undgå, at mødet skal styres i mange forskellige retninger af mange forskellige personer. Og man forventer selvfølgelig, at alle underordner sig den pågældende leder og holder sig til det, han siger. Efter min mening burde vi gøre noget af det samme ved vores bedemøder.

Ved et bedemøde har alle deltagerne et ansvar for at følge lederens ledelse. Men desværre har vi i kirkerne ofte en tendens til at kaste dette ansvar tilbage til lederen og sige: "Jeg vil kun følge dig, når jeg er enig", eller "Du må lede på en måde, så jeg får lyst til at følge efter dig." Det svarer næsten til et skolebarn, der forventer, at det er lærerens ansvar "at få alle til at makke ret". Alt dette er dog et udtryk for umodenhed. Den modne forbeder forstår at samarbejde og at underlægge sig andre. Det er lederens ansvar at lede, men det er den enkeltes ansvar at følge efter.

Dem, der står for menighedens bedemøder har et ansvar for at skabe en kultur for menighedens bedemøder med nogle klare og tydelige retningslinjer, som alle har forstået. Fx indleder jeg ofte et bedemøde med nogle korte retningslinjer: "Bed korte bønner og hold jer til det emne og det fokus, som jeg (dvs. bønnelederen) angiver. Forvent at Gud vil tale til dig, og vær altid klar til at dele det, du får. Hvis dit input passer ind i den retning, som jeg (dvs. bønnelederen) har angivet, kan du frit dele det, du har fået – når du synes, det passer ind. Men hvis dit input går i en anden

retning, skal du enten vente med at dele det, indtil det passer ind i bedemødet, eller dele det med mig (bønnelederen) – uden at andre hører det. Derved undgår du at overtage styringen med mødet, men giver mig mulighed for frit at vurdere, hvordan jeg tror det konkrete input skal anvendes.”

Alle må holde sig til det tema, som lederen har opgivet, indtil lederen leder bedemødet over i en ny retning eller et nyt fokus. Og hvis man er i tvivl om noget, er det godt at stille uddybende spørgsmål, således at alle deltagerne ved et bedemøde sammen samarbejder om at skabe klarhed.

6) Husk, at I er samlet for at bede og ikke for at snakke

Jeg har oplevet dette rigtig mange gange. Man kommer sammen for at bede, men i stedet ender man med at bruge en stor del af bønnetiden på at snakke. Eller man kommer til en konference om bøn, hvor det erklærede mål var, at halvdelen af tiden skulle bruges på bøn, men det ender desværre med at undervisning i stedet kommer til at fylde over halvfems procent af tiden. Dette er noget, vi alle skal være opmærksomme på. Når man samles for at bede, skal man stræbe efter at bruge tiden effektivt. Det er selvfølgelig nødvendigt med lidt snak ved et bedemøde, når man skal informere om ting, eller når man skal dele de ting, som Gud taler, men vi må sammen stræbe efter at få bedt så meget som muligt. Al tale skal derfor være kort og ”lige til sagen”. Hvis det, du har at sige, ikke fremmer bøn-
nen, så er det sikkert bedst, at du venter med at sige

det til efter bedemødet.

Dog bør vi aldrig gå i den anden yderlighed, hvor vi begynder at bruge bønnerne til at informere de andre om ting, der sker. Det er ok, at andre hører nyt om fx en af menighedens syge igennem din bøn, hvis dine bønner virkelig er rettet mod Gud, men det må aldrig blive et mål med bønnen, at de andre skal informeres om noget. Når vi beder, beder vi til Gud og til ham alene. Hvis vi skal sige noget til hinanden, skal vi sige det udenom bønnerne.

Men hvornår kan vi så bede for alle menighedens løbende behov?

For mange menigheder er bedemødet det sted, hvor man lægger menighedens forskellige behov frem for Gud. Derfor vil det føles som et tab for mange, hvis man fremover skal forme bedemødet, så der ikke gives plads til at lægge alle mulige behov frem for Gud. Men personligt tror jeg, at sådanne bønner primært hører hjemme i den enkeltes bønnekammer eller i mindre bønnegrupper. For jo flere man er samlet til bøn, jo vigtigere er det at zoome ind på noget konkret. Det er selvfølgelig stadig oplagt at informere forbederne om konkrete behov i forbindelse med bedemøderne, men man "udvander" dybden og kraften i et bedemøde, hvis den skal dække alle behov. Desuden har dette fokus en tendens til at fylde bønnetiden ud med tætpackede bønner for diverse behov, hvorved der kun bliver lidt tid til at vente på Gud og til at lytte til ham.

Ud fra min personlige erfaring kan jeg helt klart sige,

at man vinder rigtig meget ved kun at fokusere på en eller højst et par emner. For når man virkelig tager tid til at bede for det, som Gud leder gruppen til at bede for, så bliver bønnen ikke blot en tid, hvor mennesker nævner forskellige menneskelige behov overfor Gud. Nej, bønnen bliver i stedet en tid, hvor Gud deler sit hjerte for det pågældende emne og virkelig udgyder åbenbaring og liv igennem bedemødet.

Det behøver dog ikke at være et “enten eller” mellem de to “slags” bedemøder. Man kan fx afsætte noget af tiden til at bede for menighedens behov, og så afsætte resten af tiden til at fokusere på en konkret behov. En anden mulighed er at variere imellem de to former, så man nogle gange beder for de mange behov, mens man andre gange afsætter hele tiden til at bede for et konkret emne eller behov.

Dog vil jeg kraftigt anbefale, at man altid forsøger at holde sig til et emne af gangen til alle bedemøder. Med andre ord, at man forsøger at bremse såkaldte liste-bønner, hvor en enkelt forbeder bevæger sig igennem forskellige emner uden at give plads til andre. Det har - som tidligere beskrevet - en sløvende effekt på bedemødet.

Men hvor skal vi starte?

Det ville være skønt, hvis alle menighedens forbedere havde læst dette kapitel, og alle havde oplevet Åndens ledelse til at fornye menighedens bedemøder ved hjælp af de principper, som vi har præsenteret i dette kapitel. Men i virkelighedens verden vil processen sandsynligvis starte på en anden måde. Fx. ved

at en enkelt forbeder læser bogen og efterfølgende (med begrænset succes) forsøger at få nogle af de andre forbedere til at læse dette kapitel. I løbet af nogle måneder er der kommet en lille håndfuld, som ønsker at fornye bedemøderne, mens resten af gruppen fortsat er utrygge ved at lave sådanne ændringer. Hvis denne situation ikke takles med visdom kan den hurtigt medføre splid og brud omkring menighedens bedemøder.

Nej, ændringer tager tid, fordi de fleste mennesker har brug for tid til at omstille sig til store og vigtige ændringer. Og det er vigtigt at respektere dette. Derfor vil det ofte være bedst at gennemføre ændringerne over flere etaper. Her vil det være den lokale bedegruppe (eller evt. bedegruppens ledere), som selv må overveje: Tror vi, at det er rigtigt at fornye menighedens bedemøder? Hvilke ændringer er gruppen klar til nu, og hvad skal vi evt. vente med? Hvad oplever vi, at Ånden leder os til at gøre nu?

Kapitel 4

Profetiske handlinger

Hvis Gud virkelig vil bede sine bønner igennem os – sådan som vi fremlagde det tidligere i bogen, så kan vi med rette forvente hans aktive og mærkbare ledelse ved alle vores bedemøder. For han står hele tiden klar, og han vil hele tiden mere. Han ser fantastiske muligheder over alt; selv på de steder, hvor det hele ser umuligt ud for os. Og han vil bruge os til at gøre det umulige muligt.

Derfor har han også fyldt sit levende Ord med et utal af løfter om bøn. Fx løftet fra Rom 8,26: *”Og også Ånden kommer os til hjælp i vor skrøbelighed. For hvordan vi skal bede, og hvad vi skal bede om, ved vi ikke.”* Med andre ord: Når vi skal bede og ikke ved, HVORDAN vi skal bede, eller HVAD vi skal bede om, kan vi altid forvente Helligåndens hjælp. Han vil altså åbenbare for os 1) HVAD, vi skal bede om (dvs. selve bønnernes indhold) og 2) HVORDAN, vi skal bede for noget (dvs. en særlig måde at bede for det pågældende emne).

Det er dette ”HVORDAN”, som vi her omtaler som profetiske handlinger. Det er ydre, ”Helligåndsinspirerede” handlinger, som kobles sammen med bønnen. Bibelen er fyldt med eksempler på sådanne profetiske handlinger. Tænk på Moses: Gud sagde, at

han skulle række sin stav ud over det Røde hav, og idet han adlyd, åbnede Gud en vej igennem vandet. En anden gang skulle Moses løfte sine arme i bøn for folket, mens Josva og hæren kæmpede mod amalekitterne (2 Mos 17). Resultatet var slående. Så længe han havde sine arme løftet, havde Israels hær fremgang, men omvendt begyndte fjenderne at vinde frem, når hans hænder ikke var løftet. Soldaterne havde slet ikke tid til at kigge op på Moses (de var jo i kamp), men alligevel gjorde hans handling en verden til forskel. Det var ikke Moses' hænder, der var magiske, men det var handlingen, som blev udført i lydighed mod Guds ledelse, som banede vejen for Guds kraft.

Eller hvad med Josva? Gud beordrede folket at marchere omkring Jerikos mure i syv dage, og med det samme, de havde udført ordren, brasede byens massive mure ned. Murene brasede ikke sammen pga. rystelserne fra folkets trampen eller pga. noget, som kan forklares ved naturlige kræfter. Nej, det var alene Guds fantastiske kraft, der gjorde det. Gud talte først, de handlede i lydighed, og så skete miraklet. Man kunne fylde en hel bog med eksempler fra Bibelen på dette.

De fleste af disse eksempler står i det Gamle Testamente, men der er også en række eksempler i det Nye Testamente. Fx ser vi, at Jesus flere gange gjorde nogle mærkelige handlinger, når han skulle bede for de syge. Han smurte mudder på en blind mands øjne (Joh 9,6-7), spyttede en anden blind mand i øjnene (Mark 8, 23) og stak sine fingre i en døv mands øre (Mark 7,33-34). I forlængelse af dette skete det til tider,

at han bad den syge om at gøre en eller anden handling, som skulle bane vejen for helbredelsen (se fx Luk 17,14, Matt 9,6 eller Joh 9,11). Ifølge Jesu eget udsagn, gjorde han kun det, han så Faderen gøre (Joh 5,19), og derfor kan vi med rette betragte handlingerne, som han gjorde (eller fik andre til at gøre), som noget, der var inspireret af Helligånden.

I dette kapitel skal vi sammen overveje, hvorfor Gud bruger sådanne profetiske handlinger. Hvorfor nøjes han ikke bare med at bruge vores talte bønner, når han kalder os til bøn? Og hvilke "gevinster" kan vi forvente, hvis vi åbner os for selv at gøre sådanne handlinger?

1) Profetiske handlinger fremhæver og forstærker det, Gud vil sige:

Når vi beder, taler den evige Gud igennem vores bønner. Han gør det dog ikke "direkte", som var vi åndemanere, men indirekte, idet han planter sine tanker og ideer i os. Når vi fx beder for menighedens præst, vil Gud plante konkrete tanker i vores indre, som han vil, vi skal bede. "Gud er stolt af xx! Han har det svært nu, men Gud vil ikke svigte ham!" Disse tanker hjælper os både til at bede efter Guds hjerte og til at udtale Guds tanker og intentioner over forskellige situationer.

Dog går vi ofte glip af en del af de velsignelser, som Gud har til os, fordi vi kun søger, HVAD vi skal bede om og ikke HVORDAN. Således får vi – som svar på vores søgen – en række tanker, som plantes i vores menneskelige forstand, og de hjælper os til at bede ud fra

vores menneskelige forstand. Men disse bønner når sjældent dybere ned end dette, og derfor vil de typisk blive bedt uden afgørende kontakt med vores inderste lidenskaber. Men alt dette ved Gud selvfølgelig. Han vil også vise os, HVORDAN vi skal bede i form af konkrete profetiske handlinger, som vil hjælpe os til at koble vores hjerter på bønnerne. Fx kunne han lede en forbeder til at bære et tungt åg på skuldrene (jf. Jer 27-28), mens han beder for menighedens præst for derved at åbenbare den tunge byrde, præsten selv oplever.

Lad os tage et konkret eksempel: Min kone var på en bønneskole i Norge, hvor de skulle bede mod abort i Norge ved et konkret bedemøde. Helligånden havde inspireret lederne til at give et stykke ler til alle deltagerne, således at alle kunne forme en lille baby med hænderne (jf. Sl 139,13-16). Kort efter gik lederne rundt og begyndte at knuse de enkelte babyer – sådan som vi gør det ved en abort. Denne profetiske handling synliggjorde aborten på en meget levende måde, og det medførte, at deltagerne blev dybt berørt af det. Således var bønnerne, som blev bedt alt andet end teoretiske. Nej, deltagernes hjerter var blevet ”koblet til” igennem den profetiske handling, og derfor var der både tårer og dyb anger under bønnestunden.

Ét af de tydeligste bibelske eksempler på dette er profeten Hoseas. Gud bad ham om at gifte sig med en prostitueret, fordi han ville bruge dette eksempel til at synliggøre, hvorledes folket behandlede ham. Hoseas adlyd og kom derved til at opleve en række meget smertefulde oplevelser af svigt og skam. Men alle disse

oplevelser åbnede Hoseas menneskelige hjerte til at forstå Guds grædende og kærlige hjerte på en dyb og inderlig måde. Læs fx Hos 2,4-7; 2,16-25 og 11,8-11 – i lyset af profetens situation som en forslået og svigtet ægtemand, der længes efter sin utro hustru. Samtidigt forstærkede hele illustrationen med en troløs kone alle de ord, som profeten udtalte til folket.

2) Profetiske handlinger gør Guds budskab "håndgribeligt og mærkbart":

Mennesker har som udgangspunkt fem sanser, og vi er vant til at modtage signaler om vores omverden igennem dem alle. Men ved vores bedemøder forsøger vi ofte at lukke ned for alt andet end hørelsen. Derfor sidder man helt stille med lukkede øjne og foldede hænder. Men Gud ønsker faktisk at tale til os igennem alle fem sanser – også ved vores bedemøder. Han inviterer os til at "smage og se", at han er god. Han siger: "Se på mig!" (jf. Sl 121,1-2 + Sl 36,10), "Rør ved mig!" (jf. Joh 20,27 + 1 Joh 1,1), "Lyt til mig!" (jf. 2 Mos 15,26 + Åb 2,7). For han vil bruge vores forskellige sanser til at kommunikere det, han vil sige til os.

Forestil jer, hvis al undervisningen i en skole skulle foregå på samme måde, som vi ofte gør det ved vores bedemøder. Eleverne skulle lære at sidde med lukkede øjne og foldede hænder og udelukkende modtage undervisning igennem hørelsen. De fleste elever ville mistrives i skolen, og de ville kun lære en brøkdel af det, de ellers kunne lære.

Men når Gud leder en gruppe til at gøre en profetisk

handling under bønner, bliver deltagernes forskellige sanser involveret. Derved får Gud mulighed for at kommunikere igennem alle fem sanser. Han kan tale til forbederne igennem det, de ser, og igennem det, de mærker, når de rører ved noget, og igennem det, de lugter osv..

Tænk på nogle af de ting, Gud ledte sine profeter til at gøre: Esajas skulle fx gå nøgen rundt i tre år (jf. Es 20,1-3). Handlingen skulle illustrere for folket, hvad der ville ske med dem, hvis de fortsatte i deres frafald. Men handlingen har uden tvivl også kommunikeret en masse til profetens eget hjerte. Han har mærket, hørt, set og erfaret på egen krop den skam og elendighed, som snart ville ramme folket, hvis ikke de omvendte sig. Mon ikke alt dette har påvirket både profetens egne bønner for folket og hans hjerte for dem. På samme måde skulle Ezekiel gå nøgen rundt i længere tid, og han skulle desuden tilberede sin mad ved at brænde indtørrede kokager (jf. Ez 4,15). Gud har uden tvivl talt en masse igennem dette – også igennem stanken.

3) Profetiske handlinger er en mægtig form for bøn:

Samlet udstiller de to første punkter, hvorledes Gud vil bruge de profetiske handlinger til at åbenbare og levendegøre ting. Men han vil langt mere end dette. De profetiske handlinger er langt mere end en klargøring til bønner, ligesom en god indledning før selve mødet. Nej, de er i sig selv en mægtig form for bøn, som virkelig baner vejen for Guds kraft.

Når Moses fx løftede sine hænder i velsignelse over folket, mens de kæmpede mod amalekitterne, så medførte det langt mere end "en god tanke i krigernes hoveder". Det var nemlig ikke tanken om, "at Gud ønsker at velsigne os", som gav krigerne styrke, hver gang de så op på Moses. Nej, det var Guds kraft i funktion, som blev forløst igennem Moses' handling, der gav dem sejr.

På samme måde bør vi som forbedere forvente, at Guds kraft vil udrette nogle konkrete ting på jorden, hver gang vi udfører en konkret, helligåndsinspireret profetisk handling. For sådanne handlinger er absolut ikke "åndelige legesager", som vi gør for sjov eller for at være kreative, men de er mægtige våben "til at bryde fæstningsværker ned" (2 Kor 10,4). Dog bør vi samtidigt huske, at kraften udelukkende kommer fra Gud og ikke fra os. Vores andel er blot den, at vi gør, hvad Gud inspirerer os til at gøre.

4) Profetiske handlinger medfører større enhed mod et konkret fokus:

En af de skønneste gevinster ved profetiske handlinger er dette: Når man sammen deltager i en konkret profetisk handling og således har et fælles fokus, som er synligt og mærkbart for alle, så vil det automatisk gøre det lettere for alle at bevare enheden omkring dette fokus. Dette skyldes en række forskellige faktorer.

A) Når et bedemøde udelukkende består af mundtlige bønner, så skaber det en slags flaskehalsoplevelse. Der er kun plads til en bøn af gangen, og derfor

bliver resten af forbederne "sat på standby", mens de venter på selv at bede. Men ved profetiske handlinger kan mange forbedere bede på en gang. Forestil dig fx et bedemøde for Danmark, hvor alle er samlet omkring et kort af Danmark og har fået en stor skål konfetti til at sprede ud over landet, mens man nedbeder Guds velsignelse. Denne konkrete handling gør det muligt for mange forbedere at bede på en gang. Præcis som det sker igennem lovsang, hver gang en lovsangstekst er skrevet som en bøn til Gud.

B) Uden en profetisk handling vil det ofte være en udfordring at bevare en hel gruppe ved samme fokus i længere tid, fordi en konkret, "teoretisk" præsentation af dagens fokus let kan virke både u håndgribelig og mangelfuld for en del af forbederne. Men hvis man i stedet konkretiserer emnet igennem en konkret profetisk handling, vil det i stedet være forbavsende let at bevare alles fokus på samme emne. For da har alle mulighed for at se den samme symbolske genstand og samtidigt kunne udføre de samme profetiske handlinger i forhold til genstanden.

Men kraften i profetiske handlinger varierer ud fra, hvor helhjertet vi udfører dem:

Når Bibelen taler om bøn, nævnes der både ting, der fremmer bønnen og ting, der modarbejder det. Fx fremhæves "tro" og "udholdenhed" som faktorer, der fremmer svarene, mens "selvoptagethed" (jf. Jak 4,3) og "tvivl" (Jak 1,5-7) fremhæves som faktorer, der modarbejder svarene. Profetiske handlinger er af naturlige grunde underlagt de samme spilleregler,

fordi de dybest set er en aktiv form for bøn. Derfor: Hvis vi nøjes med at udføre handlingerne på halvhjertet vis, vil dette også blive afspejlet i resultaterne. Men hvis vi giver os selv helhjertet til handlingerne og i tro forventer at se, Gud gøre store ting, vil han igen og igen gøre *"langt ud over alt, hvad vi beder om eller forstår."* (Ef 3,20)

Der findes flere historier i det Gamle Testamente, som illustrerer dette. Fx læser vi i 2 Kon 13,14-19 historien om Elisa og kong Joash. Her krævede Elisa først, at kongen skulle skyde en pil ud af et vindue som en profetisk handling om den fantastiske sejr, Gud ville give landet i forhold til Aram. Efterfølgende får kongen stukket et bundt pile i hånden og får besked på at slå pilene ned i jorden. Han adlyder, men ikke så helhjertet, idet han kun slår pilene mod jorden tre gange. Profeten bliver vred og siger: *"Havde du slået fem eller seks gange, ville du have slået Aram fuldstændigt. Nu skal du kun slå Aram tre gange."*

Kongen adlød godt nok, men han troede tilsyneladende ikke, at hans handling med at slå pilene mod jorden ville have afgørende betydning for deres krig med Aram, eller på at Gud virkelig ville give dem en fantastisk sejr, og derfor var han ikke så helhjertet i sin lydighed mod profetens bud. Således gik han glip af en stor del af det, Gud havde klargjort til ham og folket – fordi han tvivlede og ikke stolede nok på Gud.

En anden historie, som udstiller noget lignende, er historien om Sereptas krukke (2 Konge 4,1-7). En enke kommer til Elisa og trygler om hjælp, fordi hun

og hendes børn skal sælges som slaver pga gæld. Elisa spørger hende, hvad hun har i hjemmet. En lille krukke olie, svarer hun. Elisa udfordrer hende til at gå ud til ALLE hendes naboer og låne så mange tomme krukker som muligt. Når hun har gjort dette, skal hun fylde de tomme krukker med olien fra hendes lille krukke. Hun adlyder og kommer til at opleve, at olien bliver ved med at vælde ud af den lille beholder, INDTIL alle de krukker, hun havde lånt, er blevet fyldt. Altså blev omfanget af Guds bønnesvar bestemt af, hvor helhjertet hun adlyd profeten.

Det er altså vigtigt, at man bevarer en indstilling af bøn hele vejen igennem en konkret profetisk handling, selv om det nogle gange vil være en udfordring. For måden, vi adlyder Guds ledelse på, har en afgørende betydning for hvor stort et bønnesvar, vi kan forvente. Hvis ikke vi tror, at vores handlinger gør en forskel, så vil de det sikkert heller ikke. Men hvis vi fornemmer Guds ledelse og helhjertet følger ham, så er der ingen øvre grænse for, hvor meget Gud kan gøre.

Tænk på nogle af Bibelens udsagn om de forskellige ofringer, som Gud krævede af folket. Fra Guds side var de udtænkt som en vejviser til Jesus og som døråbnere for den renselse og tilgivelse, Gud ønskede at give til folket.

Men idet folket vendte sig væk fra Gud, begyndte profeterne at erklære, at folkets forskellige ofringer nu var nyttesløse og endda kvalmefremkaldende for Gud, fordi deres hjerter ikke længere var til stede i dem. Disse handlinger var tydeligvis inspireret af Gud, men

de "virkede" kun efter hensigten, når folkets hjerter var aktivt engageret i handlingerne. Det samme gælder ved profetiske handlinger. De er ikke givet til os som magiske handlinger, men som redskaber, der kan hjælpe os til at bede mere helhjertet og mere intenst for noget.

Kapitel 5

At bedømme ånder

Vi er skabt til at mærke vores omgivelser

Når man beder – enten alene eller sammen med andre – kommer man helt naturligt i kontakt med forskellige åndelige væsener. Det lyder måske skræmmende for nogen, men der er ingen grund til at blive bange. Slet ikke. For alle mennesker påvirkes konstant af den åndelige verden, og Gud har selv skabt os med denne ”indbyggede evne”. En evne til at mærke og erfare det, som er omkring os, så vi ved denne sansning har mulighed for at modtage impulser og signaler udefra. Sådan fungerer det både i den fysiske verden og i den åndelige verden.

Vi kender det alle sammen fra den fysiske verden. Ethvert menneske har som udgangspunkt fået fem sanser, og vi bruger dem dagligt til at finde vej, til at undgå farer, til at vælge den rigtige mad, og til et utal af andre ting. Disse sanser gør det også muligt for os at være i kontakt med andre mennesker, så vi ser og bliver set, hører og bliver hørt, og rører og bliver rørt. Samtidigt lærer vi igennem vores sanser at vælge det, som er godt for os, og at undgå det, som ikke er godt for os. Fx lærer vi (forhåbentligt) igennem vores forældres ord og berøringer, at det er godt at være nær ved dem, der

elsker os. Modsat lærer vi at holde hænderne fra varmeting, hver gang vi rører ved en kogeplade. Det er altså de signaler, som vi modtager igennem vores sanser, som lærer os at holde os til det gode og at undgå det, som ikke er godt.

Vi er skabt til åndelig kommunikation

I den åndelige verden oplever vi meget af det samme, men det hele foregår på et andet plan end det, som umiddelbart kan måles, og den vestlige verdens overfokus på den fysiske, målbare verden har givet os en grundig træning i at overse og bortforklare de signaler, som vores ånd opfanger. Dog har Gud skabt os med en ånd, fordi han selv er ånd, og fordi han først og fremmest vil kommunikere med os på det åndelige plan. Således er vi skabt med en evne til at opfange impulser fra den åndelige verden – både fra Gud og fra andre åndelige væsener. Og disse impulser påvirker os langt mere, end vi umiddelbart tror.

Tænk på det, Paulus siger i Ef 6,12. Vores kamp er ikke imod kød og blod, men imod åndsmagter. Det er altså ikke moster Emma, der skal overtales med list og visdom, før hun kan tage imod evangeliet. Nej, kampen for hendes sjæl udspilles først og fremmest i det åndelige og det er dér, at det afgøres, hvilken åndelig indflydelse, hun skal udsættes for. I sidste ende er det selvfølgelig hendes eget valg (vi er jo ikke robotter), men den åndelige atmosfære over hendes liv bestemmer, hvor let eller hvor svært det er for hende at træffe det afgørende valg.

Hvis man rejser til et andet land eller til en anden by, vil man ofte komme til at mærke en ændring i atmosfæren. Dette er helt naturligt, og du har sikkert prøvet det mange gange selv. Der er imidlertid stor forskel på, hvor sensitiv den enkelte er på disse ændringer. Nogle mennesker mærker sådanne svingninger med det samme, mens andre stort set aldrig mærker noget. Dog ved vi, at absolut ALLE bliver påvirket af den åndelige atmosfære, som de bliver udsat for. Påvirkningen kan ikke måles direkte med videnskabelige redskaber, men den kan spores indirekte igennem statistikker for en by eller et område. Fx ved en høj rate af selvmord, depressioner, mord, skilsmisser og lignende. Eller ved en stor modtagelighed for evangeliet kontra et område med næsten ingen modtagelighed. Det er typisk de personer, der er mest sensitive i forhold til den åndelige atmosfære, der påvirkes mest af den, men samtidigt medfører deres sensitivitet, at de får mere viden og indsigt om den åndelige verden, og denne viden kan være til stor hjælp, når man skal bede. Således er disse personer en gave til kirkerne, men de har virkelig brug for støtte og opbakning, hvis de skal lykkes i deres opgave.

Vi overser og bortforklarer meget

Desværre er vi som tidligere nævnt meget påvirket af den vestlige verdens overfokus på den materiale verden, så vi typisk overser eller bortforklarer den indflydelse, der kommer fra den åndelige verden. Vi vil helst ikke forholde os til den – på trods af Paulus' undervisning om, at det er i den åndelige verden, at den egentlige kamp udspilles. Men Gud kalder os til at

vokse op til modenhed - også på dette område. Han har fx givet kirken en nådegave til at skelne ånder (jf. 1 Kor 12,10 og 2 Kor 2,11), fordi han vil, at vi skal opfange, hvad der foregår i den åndelige verden.

Det kan godt være, at du fortsat har lyst til at gøre som en struds, der skjuler hovedet i jorden, hver gang nogen snakker om den åndelige kamp, men du skal ikke tro, at du derved undgår at blive påvirket af den åndelige atmosfære, der er over et sted. For Satan er ikke en gentleman, der venter med at angribe til du siger: "klar". Den eneste "gevinst", du får ved at skjule hovedet, er, at du (og kirkerne som helhed) kommer til at undvære meget af den hjælp, som Gud står klar til at give os.

Bønnen er som et "åndeligt bilrat"

I dette kapitel vil vi se på de forskellige åndelige magter, som vi helt naturligt kommer i berøring med, når vi beder: Gud, dæmoner og engle. De fleste af os vil helst fokusere så lidt som muligt på dæmoner, men der er ingen grund til at være bange. For bønnen er dybest set Guds gave til os, hvorved vi som mennesker kan vælge, hvilken åndelig indflydelse vi vil have i vores liv. Den er vores JA til Gud og vores NEJ til det onde, og den fungerer billedlig talt som et "åndeligt bilrat". Den hjælper os til at styre udenom det, som vi gerne vil undgå, mens den langsomt, men sikkert fører os (og andre igennem vores bønner) hen til det, Gud har for os. Præcis som Jesus lærte os at bede i Fader Vor: "Komme dit Rige! Ske din vilje!" – med andre ord, at bede os selv og kirken hen til det, som Gud har for os.

Og den modsatte del: "Led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde!" – kort sagt; ved vores bønner at undgå alt det, som Fjenden forsøger at ramme os med.

Når man beder med en gruppe, har man endnu bedre muligheder for at manøvrere uden om fjendens forhindringer og hen til det, Gud har klargjort af velsignelser. For hver enkelt forbeder "ser" og opfanger forskellige detaljer fra den åndelige verden, og derfor "ser" gruppen mere end den enkelte. Men det kræver selvfølgelig, at den enkelte deler det, han eller hun opfanger, hvis man skal "se" mere som gruppe. Desuden vil det kræve, at man nogen gange standser op og overvejer følgende spørgsmål: Hvad er det, vi opfanger? Og hvad er det, der hindrer os i at bryde igennem? Hvad siger Gud til os nu?

For de fleste vestlige kristne er det en vanskelig proces at åbne sig for de signaler, som man modtager fra den åndelige verden, men processen bliver dog langt mere overkommelig, når man forstår, hvordan forskellige åndelige magter påvirker os, og hvad vi som forbedere kan forvente af dem.

GUD: Den allervigtigste indflydelse:

Fra begyndelsen var menneskets kontakt med Gud fuldkomment. Alt var åbent begge veje, og intet var skjult. Guds væsen og vores væsen var tæt forbundet med direkte ånd til ånd kontakt. Men så kom syndefaldet, og derved blev det hele ødelagt. Vores ånd mistede kontakten til Gud og vores kød blev fordærvet.

Dog opgav Gud os ikke. Han valgte i stedet at blive

kød og blod og trådte ind i vores faldne verden, således at han kunne møde os på vores præmisser i den fysiske verden. Jesus gav sig selv fuldt ud, så menneskeheden kunne få en helt ny begyndelse! Han kom til os, så han kunne føre os tilbage til Gud, og han banede med sin død en levende vej lige ind i Guds nærvær, så vi igen kan mødes med Gud på Guds egne præmisser. Dvs. ånd til ånd. Samtidigt gav han os Helligånden, så han ("Guds egen Ånd" - jf. 1 Kor 2,11-12) kan lære vores ånd at kommunikere direkte med Gud.

Ifølge Bibelen er Gud selv ånd (Joh 4,24), og derfor søger han konstant efter mennesker, som vil tilbede ham i ÅND og sandhed. Han kalder os til åndeligt fællesskab med ham, fordi dette fællesskab er meget dybere end ethvert fællesskab, der finder sted i den fysiske verden. Gud ønsker jo at dele ALT, hvad han har og er, med os; selv de dybeste og mest inderlige følelser, tanker og drømme (jf. 1 Kor 2,9-10 og Ef 1,3). Samtidigt vil han i direkte kontakt med vores egne hjerters dybeste afkroge. Og alt dette kan ikke finde sted i vores fysiske verden. Vores fornuft kan ikke rumme det. Vores ord kan ikke beskrive det. Vores hjerter er mere eller mindre lukket for det.. Men hvor "kødet er skrøbeligt", er "ånden villig" (Matt 26,41).

Vi må lære at opfange Guds signaler

Alt dette medfører, at Gud kommunikerer langt mere til vores ånd, end det vores fornuft opfanger. Altså er det ENORMT vigtigt, at vi lærer at opfange de signaler, han "sender" til vores ånd. I modsat fald går vi glip af hovedparten af det, han ønsker at sige til os.

Når Gud taler til din eller min ånd, er det ligesom en vind eller en svag brise, der blæser forbi dit sind og afleverer en tanke. Fx "Jeg elsker dig", eller "Du er mit barn", eller "Jeg er stolt af dig!". Det er ofte så svagt, at de fleste af os slår tanken fra os, idet vi tænker: "Nej, det var sikkert bare mine egne tanker." Men Gud taler mange forskellige ting på denne måde. Fx oplever jeg ofte, at der pludselig bliver plantet en skrøbelig, lille tanke eller fornemmelse i mit sind, når jeg søger Gud for input før et bedemøde, eller før jeg skal tale et sted. Tanken er tit så skrøbelig, at jeg meget let kan skubbe den til side. Og ærlig talt er det noget, som jeg gør alt for ofte. Omvendt har jeg igen og igen oplevet, at tanken bliver bekræftet af Gud eller andre mennesker, når jeg tager et skridt i tro og handler på den.

Det er en livslang vandring at blive "tunet ind på sin ånd" og at lære at gribe fat i de impulser og tanker, som Gud sender. Denne vandring forudsætter samtidigt, at man må lære at vurdere de tanker, som man får, for at filtrere det fra, som ikke kommer fra Gud. Bibelen giver os nogle få generelle retningslinjer, som kan hjælpe os i denne proces. Fx 1 Kor 12,3: *"Derfor vil jeg gøre jer bekendt med, at ingen, som taler ved Guds ånd, kan sige: Forbandet er Jesus! og ingen kan sige: Jesus er Herre! undtagen ved Helligånden."* Med andre ord; de signaler, som kommer fra Gud vil altid fremme Jesu herredømme i vores liv. Omvendt vil de signaler, som kommer fra andre end Gud, have en tendens til at modarbejde Jesu herredømme i vores liv. Ved fx at lede os til at gøre noget, som strider mod Jesu bud om at elske Gud, næsten og os selv.

Når Paulus måtte give denne rettesnor til menigheden i Korinth, så siger det en masse om vores forhold til den åndelige verden. Det afslører nemlig, at når vi som mennesker åbner os for Åndens ledelse – ligesom menigheden i Korinth gjorde – så vil vi altså ikke kun opfange impulser fra Gud, men vil også modtage signaler fra andre åndelige væsener. Ifølge Paulus egne ord havde denne menighed allerede fra begyndelsen fået en masse åndelige gaver (jf. 1 Kor 1,5-8), så de var slet ikke nybegyndere i forhold til det åndelige. Dog måtte Paulus lære dem dette: Når man åbner sig for input fra det åndelige, skal man også lære at bedømme de input, man får. For det er ikke kun Gud, der vil kommunikere med os.

DÆMONER: Faldne engle og fjender af Gud:

Jesu beskrivelse af Satan/"tyven" i Joh 10,10 udstiller, hvad vi kan forvente af mørkets faldne engle. De kommer for at "stjæle, slagte og ødelægge", mens Jesus i stedet kommer for at give os "liv i overflod" De vil gøre hvad som helst for at modarbejde og underminere det, Gud ønsker at gøre. De er faldne engle og derfor også åndelige væsener, men i modsætning til Gud og hans engle respekterer de ikke menneskets mandat til at herske over jorden og til at bestemme selv (den frie vilje). De forsøger at udnytte den mindste åbning og bruger hellere end gerne manipulation, løgn, bedrag og forførelse til at få endnu mere indflydelse og plads i menneskers liv.

Alt dette betyder, at vi kan forvente en langt mere

aggressiv og anmasende indflydelse fra deres side, end det, vi kan forvente fra Guds side, og derfor vil du og jeg sandsynligvis mærke mere til det, mørkets rige gør, end til det, lysets rige gør. Sådant fungerer det jo også i verden. Man vil altid lægge mere mærke til dem, der modarbejder og ødelægger det gode, end dem, der vel-signer og samarbejder med det gode. Fx vil en enkelt terrorist typisk tiltrække langt mere opmærksomhed end selv en million arbejdere, der blot gør deres arbejde. Dette betyder dog ikke, at vi skal tilskrive mørkets rige mere magt eller indflydelse end lysets rige. Slet ikke. Dæmoner vil som Satan hellere end gerne skræmme os (som en brølende løve – 1 Pet 5,8), men sandheden er, at Jesus har besejret dem og at lysets rige (med Gud i spidsen) er langt, langt mægtigere end mørkets rige.

Det vil som udgangspunkt være igennem vores åndelige sanser eller åndelige gaver, at vi ”mærker” dæmoners tilstedeværelse direkte. Men siden de konstant forsøger at påvirke mennesker i negativ retning, vil man også kunne spore deres indflydelse indirekte igennem den påvirkning, som du og jeg oplever på egen krop. Især når vi beder. Personligt er dette den primære måde, at jeg selv opfatter dæmoners tilstedeværelse i en situation. Jeg ”sanser” sjældent særlig meget, men jeg har lært at være bevidst på det, jeg mærker og erfarer, mens jeg beder for noget. Hvis jeg rammes af massiv træthed, eller slet ikke kan samle tankerne, eller oplever destruktive eller urene tanker, så har jeg ofte erfaret, at der er dæmoner på spil. Og idet jeg målrettet står dem imod og begynder at

tilbede Jesus, så sker der er markant ændring i atmosfæren.

Faktisk er dette en af de bedste måder at afsløre fjendens værk på. Hvis mørkets rige har opbygget en konkret negativ indflydelse over et område eller en person, vil man nogle gange kunne mærke denne indflydelse, når man beder for det pågældende område eller person. Lad os tage et eksempel: Du er til et bedemøde, hvor I beder for en konkret by. Gradvis (eller nogle gange pludseligt) begynder du at få urene tanker. Men du er jo midt i et bedemøde, og du har slet ikke lyst til at tænke i de baner. Derfor står du dem imod i Jesu navn og forsøger ellers at skubbe dem til side. MEN sådanne tanker afslører sandsynligvis noget om den indflydelse, som dæmoner udøver over den pågældende by. Der er tilsyneladende noget med uren seksualitet og forførelse, som præger byen. Således kan man bruge sådanne tanker som en indikator for, hvilken dæmonisk indflydelse byen er præget af. Og med denne viden kan man afsløre fjendens værk og stå den imod i Jesu navn.

ENGLE: Guds sendebud:

Det gælder selvfølgelig også for Guds engle, at de er åndelige væsener og derfor først og fremmest vil kunne "mærkes" i det åndelige og ikke i det fysiske. Bibelen rummer godt nok en håndfuld fortællinger, hvor engle kom til mennesker i fysisk form, men det er ikke noget, der sker så ofte. De er åndelige væsener, og deres virkefelt er i den åndelige verden. Derfor vil vores fysiske sanser kun sjældent kunne opfange dem.

Men omvendt er der gode muligheder for at "sanser" deres tilstedeværelse eller indflydelse med vores åndelige sanser. Med andre ord vil du og jeg kun sjældent mærke noget "håndgribeligt" til dem, men vi kan ofte få fornemmelser, skrøbelige tanker, oplevelser af vindpust osv., som indikerer deres tilstedeværelse. Og jo mere vi lærer at lytte til vores åndelige sanser, jo mere vil vi fornemme deres tilstedeværelse.

Bibelen udtrykker dog klart og tydeligt, at vi ALDRIG skal tilbede andre end Gud, og derfor er den vægt, som mange New Age inspirerede undervisere lægger på engle direkte forkert. Vores blik skal hele tiden være rettet mod Gud, og vi skal IKKE søge efter kontakt med engle. Engle holder sig 100 % til det, Gud leder dem til at gøre, så de vil alligevel ikke bevæge sig udenfor de rammer, Gud fastsætter. Derfor vil den kontakt med engle, som etableres af et menneske, ofte være en direkte døråbner for dæmonisk indflydelse, hvor dæmoner med glæde vil udgive sig for at være lysets engle (jf. 2 Kor 11,14).

Vi må altså ikke søge kontakt med engle, men der er ikke noget forkert i at "sanser" deres tilstedeværelse. Slet ikke. Det er en helt legitim kilde til opmuntring, når vi "sanser" dem, fordi det helt naturligt vil styrke vores hjerters tro på, at Gud er ved at gøre noget. De viser os, at Gud har gang i noget. Tænk fx på profeten Elisas tjener, som fik åbnet sine øjne til at se Guds englehær (jf. 2 Kon 6,17). Han var fyldt med frygt på grund af de fjender, hans fysiske øjne så, men han blev meget opmuntret, og hans tro blev styrket, da han fik et glimt ind i den åndelige verden.

Nogle forskellige måder at opfange impulser fra den åndelige verden:

Rent praktisk vil vi som forbedere modtage informationer om den åndelige verden på mange forskellige måder. Kundskabsord, visdomsord, billeder, syner, tanker, tydelige mavefornemmelser osv. De fleste forbedere har prøvet at få sådanne signaler fra Helligånden. De taler typisk "direkte" til os i forhold til det, vi er ved at bede for. Men når det drejer sig om det dæmoniske eller om menneskers dybe sår, så vil de signaler, som vi modtager, ofte virke mere "indirekte" i deres form. Lad os se på en række af de mest almindelige måder, vi som forbedere kan erfare dette:

A) Forskellige tanker, som kommer til os, mens vi beder. Fx "Jeg duer ikke til noget", "Alt er håbløst" osv. Hvis vi vurderer, at sådanne tanker ikke kommer fra os selv, kan de meget vel afspejle de tanker, som den person eller det folk, man er ved at bede for, er bundet af.

B) Forskellige følelser: Fx kan skyldfølelse, ligegyldighed, sorg, eller vrede nogle gange afsløre en del om den eller dem, som man er ved at bede for – særligt hvis følelserne føles "fremmede" for forbederen.

C) Ved skriftsteder eller konkrete bibelske sandheder, som bliver plantet i vores sind ved Helligånden. Fx fik jeg til et bedemøde et skriftsted i tankerne, hvor der står: "*Du skal ikke bede for dette folk!*" (Jer 11,14) Men jeg delte det ikke med nogen, fordi det ikke gav nogen mening for mig. I dag forstår jeg dog, at verset

sikkert var en nøgle til at forstå, hvad folket følte og tænkte i forhold til dem selv.

D) En fysisk reaktion, som mærkes i kroppen. Folk, der arbejder med uddrivelse af dæmoner mærker ofte nogle genkendelige fysiske reaktioner, som fortæller dem, at der er dæmoner på spil. På samme måde vil forbedere kunne opleve noget lignende, når de beder. Det kan typisk være hjertebanken, varme i hænderne (eller et andet sted på kroppen), åndebe svær, en lugt, næsen opfanger, osv..

Hvis vi forventer at Helligånden vil kommunikere alt "direkte" til os, vil vi gå glip af en masse. For mange af de signaler, som vi kan opfange, er ikke talt "direkte" til os, men er snarere en slags åndelige porte ind i andres liv, hvorigennem vi faktisk kan mærke og erfare noget af det, som andre kæmper med. Det er ikke noget at frygte, for Helligånden beskytter os og det er ham, der åbner døren for sådanne signaler. Han gør det, fordi han ved, at det vil hjælpe os til at bede med endnu større kraft og lidenskab ind i en konkret situation.

Når vi oplever noget – enten talt "direkte" til os eller "indirekte" – så bør vi standse op og stille os selv følgende spørgsmål: Hvad er det, Gud vil lære os eller sige til os? Hvordan skal vi bruge denne viden? Husk på, at Ånden ønsker at vise os både et HVAD og et HVORDAN, så han vil ikke nøjes med at afdække behovet, vi skal bede for, men vil også vise os, hvordan vi skal bede for det.

Men hvad betyder alle disse ting for et bedemøde?

1) Hvis vi vil lære at bede Guds bønner og helhjertet vil gøre ham til Herre over bedemødet, så kræver det, at vi åbner os for det åndelige. For jo mere vi lukker af for den åndelige sfære, jo mere vil vi helt automatisk forme vores bedemøder ud fra vores menneskelige fornuft og ud fra vores naturlige menneskelige styrker. Men hør dog, hvad Gud siger i sit ord: Zak 4,6: *"Ikke ved magt, og ikke ved styrke, men ved min ånd, siger Hærskarers Herre!"*

Som borgere i den vestlige verden har vi fået mange styrker og gevinster. Men der er også en bagside til medaljen. Den åndelige verden passer ikke ind i vores vestlige verdensbillede, og derfor er vi blevet en slags analfabeter i forhold til det åndelige. Sådan er det virkelig. Som mennesker er vi helt naturligt utrygge ved de ting, som er fremmede for os, og utrygheden bliver selvfølgelig ikke mindre, når vi lærer, at den åndelige verden også rummer en masse onde og destruktive magter. Men Gud kalder os til at stole på ham og til at åbne os for det åndelige. Og Guds løfte gælder altid for os: At han, som bor i os (Helligånden), er større end ham, som er i verden (jf. 1 Joh 4,4).

2) Hvis vi vil give plads til Helligånden og målrettet vil stræbe efter at opfange de signaler, som han sender til os, så må vi også lære at bedømme de signaler, som vi opfanger. Ellers står vi i fare for at blive kastet rundt i manegen og for at blive ført i den forkerte retning. For det er ikke kun Gud, der taler, når vi

modtager åndelige signaler. Der vil også komme signaler fra andre åndelige væsener.

At åbne sig for det åndelige svarer billedlig talt til at åbne sig for kærligheden. Som mennesker kan vi godt lukke vores hjerte ned, hvis vi fx frygter at blive såret og svigtet, men dermed mister vi muligheden for at erfare kærligheden. Hvis vi i stedet vælger at åbne vores hjerter for kærlighedens mulighed, så må vi samtidigt lære at vogte vores hjerter og at opsøge den kærlighed, som er god for os, og som ikke sårer og svigter os. Det er det samme, Gud kalder os til at gøre i forhold til den åndelige verden.

Hvis ikke vi ønsker at åbne os for indtryk fra den åndelige verden, så vil vi gå glip af en stor del af det, Gud vil sige til os.

Kapitel 6

Hindringer til Guds overflod

Satan vil forsøge at standse os

Når man samles til bøn i enten store eller små grupper, vil mørkets fyrste naturligvis forsøge at bremse og hindre bønnerne. For han ved, hvor meget Gud kan udrette igennem disse grupper. Blot en dråbe af Guds uendelige overflod kan ændre alt. Derfor går fjenden målrettet efter at skabe splid, opdeling og misforståelser i gruppen, siden dette er den letteste måde at bremse og modarbejde sådanne bedegrupper. Og desværre lykkes han alt for ofte i dette. Han får os til at fokusere på de områder, hvor vi er forskellige, og på de ting, som vi ser forskelligt på, og får os skridt for skridt væk fra at samles om de ting, som vi er enige om. Derved bliver vi som kristne lige så stille forvandlet fra at være hinandens medkrigere, som troens brødre og søstre, til i stedet at blive hinandens modstandere.

Dette sker fx når vi samles til bøn med forbedere fra forskellige kirkesamfund. I stedet for at glædes over mangfoldigheden ved Guds nåde i sine forskellige udtryksformer, har vi en tendens til at betragte “vores”

måde som den “rette” måde at gøre noget på. Vi har selvfølgelig valgt at give plads til andre udtryksformer også, men vores hjerter er normalt kun halvt tilstede, når vi deltager i dem. Alt dette medfører, at der let kan opstå en slags stille magtkampe imellem de forskellige “bedekulturer”, hver gang der er begrænset med tid eller åbninger, som fremtvinger en valgsituation.

Det samme kan også ske i en mindre bedegruppe fra samme kirke. Hvis en af deltagerne brænder for et konkret fokus indenfor bønnen, vil han eller hun have en tendens til at trække bedemødet i den pågældende retning. Men hvis der er andre, som brænder for et helt andet fokus, så vil de forsøge at præge mødet i en anden retning, og derved kan bønnen hurtigt udvikle sig til en gang åndeligt tovtrækkeri.

Det er også ret almindeligt, at personer med stærke, men forskellige åndelige gaver har svært ved at samarbejde og let kan føle sig truet af hinanden. Deres forskelligheder kunne ellers blive til virkelig stor velsignelse for mange, hvis de kunne lære at arbejde sammen, men desværre er det sjældent, at det lykkes for dem.

Vores forskelle er ikke selve problemet

Jeg vil her vove en påstand, som jeg efterfølgende vil forsvare igennem dette kapitel. Vores primære problem ved sådanne scenarier er ikke vores indbyrdes forskelle. De bliver kun til et problem, fordi vores forståelse af Guds storhed er så mangelfuld. Vi har alle en naturlig tendens til at betragte vores egen måde at se verden på som den rigtige. Og hvis ikke

Guds nåde får plads til at forvandle vores hjerter, så kan vi næsten ikke undgå at bedømme andre ud fra vores egne præferencer. Dermed bliver andre bedømt som enten "mindre rigtige" eller som "forkerte". Når disse naturlige præferencer bliver forstærket af de regler og traditioner, som håndhæves i kirken, så kan det meget let medføre, at vi kommer til at fordømme og foragte andre, som tænker eller fungerer anderledes end os.

Ja, det er ærlig talt meget almindeligt, at vores forskelligheder med tiden kommer til at skabe en kløft imellem os. Forestil jer fx en stor gruppe kristne fra forskellige kirkelige retninger, som står på en åben plads, når uvejret bryder løs. Der er i Kristus kun én troens paraply til alle. Men hvis ikke de forskellige grupper tror, at denne himmelske paraply er stor nok til at dække alle, så vil de enkelte grupperinger helt naturligt forsøge at placere paraplyen over lige præcis dem. For vores rummelighed smuldrer ofte, så snart vi kommer under pres.

Lad os tage et endnu mere banalt eksempel. Du sidder sammen med en gruppe venner til en filmaften i et privat hjem. Men desværre er der kun en lille skål med slik, og dit allerførste glimt af skålen fortæller dig, at der slet ikke er nok. I stedet for bare at nyde filmen og frit at tage det slik, som du har lyst til, vil der nu opstå en situation, hvor alle holder øje med alle. Hvor meget kan man tillade sig at tage? Nej, se, hvor meget han tog! Hvis vi hver især tager så meget, så er der ikke nok til alle. Det lyder måske overdrevet, men vi kender alle følelsen på et eller andet område. Når der ikke er

nok til alle, bliver vi hinandens modstandere. Hvis en anden tager mere, får jeg mindre. Hvis jeg tager mere, får en anden mindre. Og jo vigtigere det er for mig, at jeg får min del, jo stærkere vil følelsen af at være truet af andre være.

Men pludselig rejser værten sig og henter en stor papkasse i hjørnet. Den er fyldt med slik – langt mere end det overhovedet kan lade sig gøre at spise på en aften. ”Slap bare af”, siger han. ”Jeg har sørget for en enorm mængde slik til i aften!” Og straks forsvinder alle de negative følelser som dug for solen.

Hvis ikke vi vandrer i Guds overflod

Dette simple eksempel bærer en dyb åndelig sandhed i sig. HVIS IKKE VI VANDRER I BEVIDSTHEDEN OM GUDS OVERFLOD, men i stedet lever vores liv som om himmelens store vært desværre er løbet tør for ressourcer, så vil der igen og igen opstå situationer, hvor der ikke er nok. Der er ikke penge nok. Der er ikke åbninger nok til din tjeneste. Der er ikke fokus nok på det, du brænder for. Der er ikke nok opmærksomhed på dig. Hvis du i sådanne situationer har den mindste tvivl i forhold til Guds forsørgelse, eller i forhold til hans omsorg, eller hans tro på din tjeneste, så vil dine følelser igen og igen håndtere situationen som et toårigt barn. Du burde egentlig samarbejde med hele Guds folk om at synliggøre Guds storhed, men du frygter, at en anden vil tage den del, som du ”fortjener”, hvis ikke du kommer først.

Alt dette er helt naturligt og ikke et udtryk for et åndeligt angreb. Når du udsættes for en vanskelig

begrænsning af dine livsmuligheder, vil dit hjertes tanker om Gud altid blive afsløret. Hvis ikke dit hjerte hviler i, at Gud altid vil sørge for dig, og at han hele tiden har mere at give. Ja, at det er ham, der bærer din velsignelse i sine hænder. Så vil du blive truet og udfordret af manglerne. De vil fremkalde negative følelser i dit hjerte, som afspejler, hvorledes du dybt nede tvivler på Guds grænseløse trofasthed. Dine følelser vil forsøge at presse dig ind i kampen om de få smuler, som er synlige for dine øjne, fordi du dybt nede ikke forventer mere af Gud. Han har givet dig en invitation til at tage plads ved sit eget bord, men dine øjne er rettet mod krummerne, som er faldet ned fra bordet. Han siger: Alt mit er dit! Men du tror så lidt på hans Ord, at du i stedet er drevet til at bekæmpe andre for at få din del af smulerne.

Der er selvfølgelig ingen, som er begejstret for disse følelser. Vi hader dem, men oplever alligevel, at vi desværre er tvunget til at sørge for os selv. For hvis ikke vi gør opmærksom på vores behov eller på vores gaver, så vil tiden og ressourcerne gå til en anden – som på en måde tager “min” plads.

Personlig erfaring

Jeg kæmpede i årevis med denne slags følelser. Jeg havde lyst til at tale i menigheden, men fik stort set ingen muligheder. I stedet for at stole på, at Gud til rette tid sagtens kunne og ville oprejse mig, så var mine frustrationer mere eller mindre rettet mod menighedens ledelse. Ser de mig ikke? Ved de ikke hvilket potentiale, der er i mig? Jeg havde også en

vedvarende indre sammenligning af mig selv med de andre talere. Jeg kan helt sikkert tale bedre end det! Og hvorfor får præsten så meget taletid, når ... ? Samtidigt hadede jeg disse følelser. Jeg stod dem imod i Jesu navn og fastede også for at bryde dem. Jeg satte mange ting i gang i menigheden for at modarbejde dem. Fx lavede jeg flere "bed for præsten" og "velsign præsten" tiltag. Men jeg klarede ikke at fjerne de negative følelser fra mit hjerte.

Det var først, da Gud begyndte at åbne mine øjne for sagens virkelige kerne, at jeg begyndte at opleve virkelig frihed. Indtil da havde jeg "løst" problemet på to forskellige måder. Det var enten mit eget hjertes forfærdelige selvished, som skulle piskes væk, eller også var det ledelsens manglende forståelse for mine gaver, som var skurken. Men disse "løsninger" forstærkede blot mine frustrationer.

Heldigvis kom Gud til mig og hjalp mig til at se, at mit hovedproblem dybest set var vantro. Jeg havde en tåge af vantro omkring mit hjerte, som slørede mit syn, og derfor var mit hjertes billede af Gud langt mindre end den Gud, som Bibelen udstiller. Jeg havde aldrig grebet barnets naive tillid til Guds faderlige omsorg, og derfor forventede jeg ikke, at hans grænseløse overflod virkelig var rettet personligt mod mig. Mine øjne var i stedet rettet på mennesker og på de muligheder, som mine naturlige øjne kunne se, fordi jeg manglede troens øjne til at "se" min himmelske ABBA far, der til enhver tid og ind i alle omstændigheder længes efter at udøse alle himmelens åndelige velsignelser over mig.

Det var især en enkelt beretning fra Bibelen, som åbnede mine øjne for alt dette. Jeg beder om, at Gud på samme måde må åbne dine øjne til at se det Guds grænseløse nåde.

Der var ikke nok brød: Mk 8,14-21

De havde glemt at tage brød med, så de havde kun et enkelt brød med sig i båden. Og Jesus befalede dem: "Se til, at I vogter jer for farisæernes surdej og Herodes' surdej." Og de talte med hinanden om, at det var, fordi de ikke havde brød med. Da Jesus blev klar over det, sagde han til dem: "Hvorfor taler I om, at det er, fordi I ikke har brød med? Kan I endnu ikke fatte eller forstå? Er jeres hjerte så forhærdet? Kan I ikke se, skønt I har øjne? Kan I ikke høre, skønt I har ører? Husker I ikke, da jeg brød de fem brød til de fem tusind, hvor mange kurve fulde af stykker I da samlede?" "Tolv," svarede de. "Eller dengang med de syv brød til de fire tusind, hvor mange kurve fulde af stykker I da samlede?" "Syv," svarede de. Og han sagde til dem: "Forstår I endnu ikke?"

Disciplene skulle sammen med Jesus på tur, men de havde kun taget et enkelt brød med sig i båden. Evangelierne rummer mange historier, der viser, at Jesus konsekvent overlod sådanne praktiske opgaver til sine disciple. Derfor var disciplene ikke i tvivl om, hvem der havde ansvaret for at sørge for mad til turen. Det var dem! Og de vidste også, at et enkelt lille brød var alt for lidt, når 13 mennesker skulle på tur. De havde altså svigtet! Så når Jesus begyndte at advare dem mod farisæernes og Herodes' surdej, prikkede den blotte omtale af "surdej" til deres dårlige

samvittighed.

Men Jesus talte slet ikke om dem. I hans øjne var det overhovedet ikke et problem, at de havde glemt at tage brød nok med. Gud kunne så let som ingenting ordne det lille problem. Dog synliggjorde deres misforståelse, hvor lidt tillid de havde til Gud og det var i Jesu øjne et så stort problem, at han i de følgende vers gav dem den største discipel-skideballe, som findes i Evangelierne. De havde frygtet, at han ville bebrejde dem deres svigt med brødet, men det gjorde han ikke. Han var i stedet optaget af deres manglende tillid til Guds overflod i en situation, hvor de havde svigtet. Med andre ord sagde Jesus: "Tror I, at noget så ligegyldigt som en praktisk forglemmelse kan stå mål med Guds overflod? Tror I, at fordi I svigter, Gud ikke vil sørge for os? Husker I ikke brødmiraklerne? Dengang var syv brød mere end nok til fire tusind og fem brød mere end nok til fem tusind. Der var mange, som havde glemt at tage brød med, men Gud løste problemerne. Tror I da, at himmelens Gud vil have svært ved at sørge for 13 personer med et enkelt brød?"

Vore svagheder og fejl hindrer ikke Gud

Jesu skideballe udstillede samtidigt hans egen barnlige tillid til Gud. Han behøvede ikke at være så fokuseret på menneskelige mangler, fordi han vidste, hvor stor Gud var. Nå ja, de havde glemt brødet – men Gud er stor nok til at dække behovet alligevel.

Han elskede at være sammen med syndere, og vi ser igen og igen, hvordan han samarbejdede med disse syndere. Han gjorde en ynkelig flok unge mennesker

– bl.a. en tolder, en frihedskæmper og en lang række ulærde og bramfrie fiskere – til sine nærmeste medarbejdere. Og på trods af deres mange fejl og mangler, var han hele tiden mere optaget af deres hjerters tillid til Gud, end af deres mange fejl. Hvorfor? Fordi han levede sit liv ud fra Guds enorme overflod. Menneskelige svagheder bekymrede ham ikke. Sådanne svigt var ikke en trussel mod Guds værk. Nej, han vidste, at når mennesker erkender deres svagheder overfor Gud, så fungerer disse svagheder som den stærkeste kraft, der findes på jorden, til at bane vejen for Guds nærvær.

Han mødte fx en blind mand i Joh 9. Disciplene ville meget gerne vide, hvem der havde syndet, så det havde forårsaget denne blindhed; manden selv eller hans forældre. Men Jesus så helt anderledes på sagen. *"Hverken han selv eller hans forældre har syndet, men det er, for at Guds gerninger skal åbenbares på ham."* Mandens lidelse var en indgang for Guds kraft.

En anden gang begyndte en synderinde at vaske Jesu fødder i Luk 7,36-50. Alle andre end Jesus var optaget af, hvor meget hendes urenhed og uværdighed ville ødelægge Jesu omdømme og renhed. Men Jesus så igen helt anderledes på sagen. Han fremhævede, hvorledes hun elskede mere end andre, fordi hun var blevet tilgivet mere. Han så nærmest en ressource i hendes menneskelige svagheder.

Hvor langt er vi ikke faldet fra vores mesters udgangspunkt, når vi er så fokuseret på, at alt skal være rent og perfekt, for at Gud kan komme til. Den Gud, langt de fleste udstiller, er ret sølle i forhold til den

Gud, som Jesus fremstillede. Den Gud, han udstillede, lod det regne over både retfærdige og uretfærdige, men den Gud, vi så ofte udstiller, er en Gud, der på en eller anden måde er afhængig af, at vi er gode nok, trofaste nok, helhjertede nok og nedbøjet nok til, at han kan komme til. Ja, ærlig talt har vi alle brug for den skideballe, som Jesus gav sine disciple: "Tror I virkelig, at jeres små fejltrin kan hindre den uendelige og almægtige Gud? Tror I virkelig, at fordi I har svigtet på et eller andet område, at Gud ikke længere har mere end nok til at løse problemet?"

Farisæernes surdej

Jesus var altid nådig, når han blev konfronteret med menneskelige svagheder, men han gik langt hårdere til værks overfor menneskers hårdhed. Hvorfor? Fordi han vidste, at menneskers svagheder slet ikke er det, der hindrer Gud. Det er vore hårde hjerter, der holder Gud på afstand. Derfor sammenlignede Jesus i en lignelse (Luk 6,37-42) vores **fordømmelse** af hinanden med en bjælke i øjet (en STOR ting), mens de synder, som vi mennesker fordømmer så hårdt, blot betegnes som en splint, der skulle fjernes (en LILLE ting).

Når Jesus i Lukas udgaven af historien med disciplenes forglemmelse taler om farisæernes surdej, så definerer han surdejen som deres hykleri. De udførte en lang række ting, som tilsyneladende blev gjort for Gud, men de gjorde det hele for at blive set af andre mennesker. De bad lange bønner for at blive hørt af mennesker (Luk 20,47). De gav almisser til fattige for at blive set af andre (Matt 6,2). De var voldsomt

fokuseret på den ydre renhed, som mennesker ser, men var næsten ikke optaget af den indre renhed, som Gud ser.

Vi er vant til at høre Jesu skarpe kritik af farisæerne, og vi syntes slet ikke, vi ligner dem. Vi er ikke selvretfærdige. Vi fordømmer ikke andre. Vel? Men hvis vi skal være ærlige, er vi faktisk ikke bedre end dem. Den surdej, som Jesus advarede disciplene om, er fortsat en meget aktuel trussel.

Vi proklamerer i vores lovsange, at vi vil give Gud alt, hvad vi har, men der er alligevel noget i os, som er mere optaget af, hvor godt vores sang og spil lyder for andre mennesker. Guds glæde over vores lovsang er svær at forholde sig til og derfor kommer vi hurtigt til at fokusere mere på andres ros end på Guds. Vi erklærer måske for andre, at Gud er den, som vil rejse "min" tjeneste op, men vi har alligevel svært ved at få vores øjne væk fra de ledere, som afgør, hvem der skal tale mv.. Vi beder selvfølgelig "til" Gud, men der er alligevel noget i vore hjerter, som ikke kan lade være med at vurdere, hvad de andre tænker om "mine" bønner. Ja, der var en grund til at denne advarsel kom med i vores Bibel.

Men vi fordømmer dog ikke andre på samme måde, som de gjorde, tænker vi. I hvert fald gør vi det ikke på samme åbenlyse måde som dem, fordi vi trods alt har lært noget af Jesu undervisning. Derfor spreder vi kun snak om andres svagheder, så vi kan bede for dem - ikke for at sladre. Vi er gode til at finde fejl og mangler, som vi ved er dækket af Guds nåde, som vi

desværre er “forpligtet” til at afdække, fordi vi tror, at disse ting hindrer Gud. Menigheden vokser ikke, fordi ledelsen ... , og præsten ... , og medlemmerne Farisæerne havde måske nogle andre grunde til at modsætte sig Guds nåde overfor syndere, men ellers er der ikke den store forskel imellem dem og os.

Det starter med omvendelse

Hvis vi som kirke vil renses for farisæernes surdej, må vi først og fremmest omvende os fra den. Vi må lægge vores hjerters hykleri frem for Gud og stå ved sandheden om, at vores øjne alt for ofte er rettet mod andre mennesker. Vi er alle skyldige i at søge menneskers anerkendelse, og vi er også alle skyldige i at dømme andre. Det er sådanne hjerteholdninger, som hæmmer vores bønner langt mere end vores menneskelige svagheder. Men vi må ikke stoppe her. Vi skal ned til roden af problemet.

Grunden til, at vi søger anerkendelse fra andre, og til at vi bedømmer og vurderer hinanden så hårdt, er dybest set vores hjerters vantro. Vores Gud er ALT for lille! Vi har mistet barnets rene tro på en himmelsk far, som vil sørge for alle vore behov, og derfor kastes vi tilbage til at skulle sørge for os selv. Det er faktisk meget enkelt. Hvis ikke vi tror, at Gud vil sørge for os, så må vi jo sørge for os selv. Og dette er måden, vi mennesker sørger for os selv. Vi søger ære og synlige gevinster fra andre mennesker, og vi bruger vores albuer til at komme frem, således at vi får det, som er vores ret. Det er ikke kønt, men det er alligevel sandt. Det er præcis sådan, vi mennesker er - indtil Guds livs

forvandlende nåde får tilstrækkelig plads til at ændre vores hjerter.

Det, som virkelig hindrer vækkelsen

Når vi som forbedere forsøger at nedbede vækkelse og dog ikke har grebet Guds overflod og hans enorme storhed og nåde, så vil vi ofte føle, at vækkelsen bliver bremset af andre mennesker, eller evt. af konkrete kirkesamfund. Og hvis vi begynder at holde fast i disse tanker, så de udvikler sig til anklager mod de andre, så vil de virkelig kunne hindre Guds komme. Men det er ikke vores forskelligheder eller svagheder, der hindrer Gud. Problemet er ikke derude i alle de andre, men herinde i mit hjerte. Gud er stor nok til at komme på trods af vores mangler, men så snart jeg mister synet for, hvor stor han er, og begynder at fokusere på de smuler, der er faldet ned fra bordet, så fraviger jeg min plads ved festmåltidet for i stedet at "forvalte" smulernerne på bedst mulig måde.

Når man således har forladt Kongens bord, hvor man netop sad sammen med universets største problemløser, så vil det hurtigt blive en håndgribelig realitet, at vores mangler og svagheder både kan og vil bremse Guds velsignelser. Ja, der skal faktisk ikke så meget til, når vi kommer lidt på afstand af Guds nåde. Et uvist ord, en selvisk handling, en simpel forglemmelse. Og straks føler vi, at den "gode stemning" er blevet ødelagt.

Hvis vi i stedet kunne klare at blive siddende ved Kongens bord, ville intet kunne rukke os. For det er nåden, der hersker der. Alt gives frit og ufortjent, fordi

Gud elsker at give gaver til sine børn, og det har INTET med menneskelig fortjeneste at gøre. Men hver gang vi billedlig talt forlader vores plads ved dette bord, og i stedet søger Guds velsignelser ud fra menneskelig fortjeneste, så bliver vandringen frem mod vækkelse som at gå på line. Den bliver uhyggelig svær (læs: umulig), fordi vi igen og igen kommer til at opleve, hvordan mennesker og hele kirker mister balancen og snubler. Og straks bliver hele processen frem mod vækkelse enten sat i stå eller direkte kørt af sporet, fordi vores tro på Guds evner til at bringe vækkelse og velsignelse PÅ TRODS AF VORES SVAGHEDER OG MANGLER er så ynkelig, at selv et enkelt fald kan underminere den.

Nøglemagten handler om tilgivelse

Jesus erklærede til sine første efterfølgere, at han ville give dem "nøglemagten" til at bestemme, hvem der fik tilgivelse og hvem, der blev nægtet tilgivelse (jf. Joh 20,23 og Matt 18,18). Dermed synliggjorde han, hvordan de virkelig kunne hindre Guds enorme kraft. Hvis de nægtede at give tilgivelsen til nogen, ville himmelen rette sig efter deres beslutning. Dog var det aldrig Guds intention, at vi skulle være redskaber, der hindrede nåden. Jesus døde for alle mennesker på jorden. Han demonstrerede derved Guds ønske om at være nådig mod absolut ALLE. Da han gav mandatet til sine disciple i Joh 20,23, havde han netop sagt til dem: "Som Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer!" Han havde synliggjort Guds ubegrænsede nåde til dem, og nu var det deres tur til at synliggøre det samme for andre.

Hver gang vi stempler andre folks mangler og svagheder som noget, der hindrer Guds kraft, så bygger vi et mur af mistillid og bebrejdelser, som virkelig kan holde Guds kraft tilbage. MEN det er ikke selve svaghederne, der bremser Gud. Det er først og fremmest vores indre modstand mod Guds nåde i de pågældende situationer, som himlen retter sig ind efter. Det er vores hårde og uforsonlige hjerter, der hindrer Guds overflod.

Dette er også grunden til, at Gud taler så meget om forsoning til sit folk i denne tid. For vi har opbygget så mange negative tanker i forhold til hinanden og i forhold til os selv, hvorved vi sagtens kan forklare, hvorfor Guds velsignelser bliver hindret. Det er på grund af Det er fordi Det er ... skyld! Som om Gud ikke er stor nok til at velsigne på trods af vores mangler. MEN det er heller ikke vores fejl og mangler, som hindrer ham. Det er alle vores anklager og fordomme mod hinanden, som holder ham på afstand.

Bemærk fx, hvad Paulus udtaler i 2 Kor 10,4-5a: *“Vore kampvåben er ikke verdslige, men mægtige for Gud til at bryde fæstningsværker ned. Vi nedbryder **tankebygninger** og alt, som trodsigt rejser sig mod kundskaben om Gud.”* Han siger, at det er TANKEBYGNINGER, som vi skal nedbryde! Sådanne tanker, som “trodsigt rejser sig” mod sandheden om den, Gud virkelig er. Sådanne tanker, som slet ikke afspejler, hvor god og stor Gud virkelig er.

Bibelen fremhæver en række ting, som kan hindre vores bønner: Manglende tilgivelse (Matt 6,15). En

ægtefælles negative tanker om os (1 Pet 3,7). Strid og kiv imellem mennesker (Jak 4,2). Selvoptagethed i vores bønner (Jak 4,3). For lidt tro (Matt 17,20). Disse udbredte hindringer underbygger alt det, som jeg har skrevet i dette kapitel. Det, der hindrer Gud, er ikke vores svagheder og mangler. Det er vores tanker og holdninger i forhold til hinanden, som bremser Guds velsignelser. Og sådanne tanker og holdninger er blot symptomer på det egentlige problem: Vantro. At vores hjerter har for lidt tro på Guds grænseløse godhed og nåde.

Det samme sker i en lille bedegruppe

Når jeg har valgt at skrive dette kapitel som en del af bogen "At bede sammen", så skyldes det, at disse sandheder også gælder i små grupper. For det er ikke kun imellem kirker og større grupper, at vi bremses af forskelle og uenigheder. Det sker også i de små bedegrupper, imellem enkelte forbedere, imellem dig og mig.

Det er først, når vi virkelig har grebet Guds nådige overflod, at vi kan blive helhjertede krigere for hans fuldkomne vilje. Ethvert forsøg på at søge Guds rige først (jf. Matt 6,33), mens man dybt nede betvivler, at Gud vil sørge for mig, vil aldrig rigtig kunne lykkes. For det er kun det menneske, som virkelig tror, at Gud har det bedste for mig, som er i stand til at lægge sine egne ønsker og drømme helt ned. Og dette menneske kan kun gøre det, fordi han/hun ved, at Gud kender vores hjerters længsler og ønsker at mætte dem (jf. Sl 37,4). Han/hun har erfaret, at den, Herren elsker, får

alt, hvad han trænger til, mens han sover (jf Sl 127,2).

I de fem første kapitler har jeg forsøgt at skabe nogle rammer for bønnen, hvorved den kan blomstre. Men dette kapitel er på mange måder endnu vigtigere. Uden det risikerer vi at gøre resten af bogen til en ny og mere målrettet "gå på line" vandring mod målet. Men sandheden er, at Guds vej både er mangfoldig og uforudsigelig. Han vil bruge et sandt virvar af forskellige personer og gaver og omstændigheder til at føre os til målet. Han bruger både vores svagheder og vores styrker, vores visdom og vores tåbeligheder, vores retfærdighed og vores synder - HVIS vi vil give ham plads til at være så stor og så nådig, som han virkelig er.

At give plads til Guds overflod

Bibelen er faktisk fyldt med billeder af Guds overflod, som igen og igen erklæres som Guds vilje for os. Som en afslutning på denne bog vil jeg "sende dig ud" med disse løfter fra Gud. Tag dem til dig som personlige løfter. Eller for at sige det på en anden måde: Giv slip på dit hjertes krav om at skulle gøre sig fortjent til noget. Guds overflod gives frit til alle, der giver ham plads til at være så god og så stor og så nådig, som han virkelig er.

Joh 10,10: *"Tyven kommer kun for at stjæle og slagte og ødelægge. Jeg er kommet, for at de skal have liv og have i overflod."* **LIV I OVERFLOD!**

Joh 16,24: *"Indtil nu har I ikke bedt om noget i mit navn. Bed, og I skal få, så jeres glæde kan være fuldkommen."* **FULDKOMMEN GLÆDE!**

Joh 8,36: "Hvis altså Sønnen får gjort jer frie, skal I være virkelig frie." **FULDSTÆNDIG FRIHED!**

Ef 3,20: "Ham, som formår med sin kraft, der virker i os, at gøre langt ud over alt, hvad vi beder om eller forstår," **UD OVER ALLE GRÆNSER!**

Sl 23,5: "Du dækker bord for mig for øjnene af mine fjender. Du salver mit hoved med olie, mit bæger er fyldt til overflod." **BÆGERET FYLDT TIL OVERFLOD!**

Joh 1,16: "Af hans fylde har vi alle modtaget, og det nåde over nåde;" **VI HAR MODTAGET HANS FYLDE!**

Fil 4,19: "Min Gud vil fuldt ud give jer alt, hvad I har brug for, af sin rigdom på herlighed i Kristus Jesus." **FULDT UD GIVE JER ALT!**

Rom 8,32: "Han, som ikke sparede sin egen søn, men gav ham hen for os alle, vil han ikke med ham skænke os alt?" **HAN VIL GIVE OS ALT!**

Matt 6,25-33: "Derfor siger jeg jer: Vær ikke bekymrede for jeres liv, hvordan I får noget at spise og drikke, eller for, hvordan I får tøj på kroppen. Er livet ikke mere end maden, og legemet mere end klæderne? Se himlens fugle; de sår ikke og høster ikke og samler ikke i lade, og jeres himmelske fader giver dem føden. Er I ikke langt mere værd end de? Hvem af jer kan lægge en dag til sit liv ved at bekymre sig? Og hvorfor bekymrer I jer for klæder? Læg mærke til, hvordan markens liljer gror; de arbejder ikke og spinder ikke. Men jeg siger jer: End ikke Salomo i al sin pragt var klædt som en af dem. Klæd Gud således markens græs, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, hvor meget snarere så ikke jer, I

lidettoende? I må altså ikke være bekymrede og spørge: Hvordan får vi noget at spise og drikke? Eller: Hvordan får vi tøj på kroppen? Alt dette søger hedningerne jo efter, og jeres himmelske fader ved, at I trænger til alt dette. Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.” **SØG GUD FØRST, SÅ TAGER HAN SIG AF RESTEN!**